

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ίδρυτής • διευθυντής 1879—1894 Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. — 1895 — 1950 ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. — Βραβείο Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

καὶ Χρόνῳ

'Αλπινιστὰὶ στὴ Μύκονο...

Τὶ ἔπαθε ὁ ἥρωας μας καὶ ἀπὸ ψυχρᾶς ἐγίνε ὀρειβάτης

ΑΜΑ ΘΕΛΕΤΕ νὰ νοιώσετε τὸν ἴλιγγό τοῦ γκρεμοῦ καὶ τὸ λαχτάρισμα τοῦ θανάτου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνετε καμμιὰ ἐπιδεικτική ἀνάβασι Τσαρταρίνου στὶς χιλιοποτημένες Ἀλπεῖς ἢ στὰ παρθένα Ἰμαλάια, καμμιὰ ἐπιστημονικὴ ἐξερεύνησι μὲ ρεκλάμες καὶ τυμπανοκρουσίες... Μπορεῖτε καλλίστα μὴ μὲρα νὰ κινήσετε γιὰ ψάρεμα σὲ μιά ἀπὸ τὶς ἐρημικὲς ἀκτὲς τῶν ἁσσημῶν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη νησιῶν μας, τῶν Κυκλάδων. Ἔτσι, θὰ προσφέρετε ἐθνικὴ ὑπηρεσία δοξάζοντας τα, σὰν ἀλπινιστικά φόδητρα στὸ ἔσωτερικό ἂν — Θεὸς φυλάξῃ! — πάθετε τίποτα, καὶ θάχετε καὶ τὴν ἱκανοποίησι πὺς δὲν σὰς ἔφαγε ξένο γάμα... Αὐτὸ τοῦλάχιστον, μπορεῖ νὰ σὰς βεβαιώσῃ τὸ παρὸς ἂν λίγο θύμα τους, ὁ γράφων.

Ἀμα ὁ καρδιοβιγνὴς Βοριάς ξεθυμᾷ τὰ νεῦρα του ὑστερὰ ἀπὸ πολυήμερο φυσικόκοπμα καὶ γίγναι ἀδόλο ἀποβόρι σιγοδιπλώνοντας τὰ μοιλάκια νερά τῆς θάλασσας κάτω ἀπὸ κατσοῦφη οὐρανό, πὺς στέλνει ἕνα ψιλό-ψιλό ψέκασμα χιονόνερο, Δεκέμβριον μήνα, θὰ μοῦ πῆτε βέβαια πὺς εἶναι καιρὸς γιὰ μαγκαλάκι κι' ὁμορφὸ βιθλίο. Ναι, μὰ γιὰ τοὺς ψαράδες τοῦ καλαμιδοῦ, ἀκόμα καὶ τοὺς μεταξοτοῦς ἐρασιτέχνες εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ τὸ ψάρεμα τοῦ πετρόψαρου.

Νῶμαι, λοιπόν, μιά παραμονὴ Χριστουγέννων τῆς κατοχῆς, ἀρματωμένους μὲ σύνοργα καὶ μὲ δολώματα πρωῒ-πρωῒ στὸν ἐρημικὸ δρόμο, πὺς ἀφίνοντας τὸν ἀνέφορο πίσω ἀπὸ τὸ μουσεῖο, κατηφορίζεῖ ἐξοκράστα πρὸς τὸς μερολαγιές τοῦ Τούλου. Περνῶ παραπέρα μὲ κόπο τὴν ἀτέλειωτη παχειὰ ἀμμουδιά τ' Ἀν-Στέφανου καὶ παρακάμπτω μὲ φρόνησι τὶς κακοτοπιές τοῦ Βουρδουλάκα καὶ τὴν ἀγκάλη τῶν Χουλακίων σπαρμένη μὲ μυριάδες γρανιτένιες βότσαλα ὅλων τῶν μεγεθῶν: ἀπὸ τὰ περδικούγουλα ὡς τὰ σῦγα τοῦ καμηλοπούλιου καὶ τὶς μπάλτσες τοῦ Μωάμεθ τοῦ Πορθητῆ.

Μέσα στὸ ἥσυχο πρωῒνὸ, πὺς δὲν τὸ ταραξὶ μὴδὲ πὺς λιοῦ λαλιά, δρασκελίζω, ἐρχόμενος τοῦ νησιοῦ, λαγκαδιές μὲ ροδοδάφνες καὶ πλαγιές κεντημένες μὲ τὸ κεντρικὸν περπάτημα μ' ἔχει ἀνάψει καὶ τὸ ἐπίμονο χιονόνερο δροσί-ζει πυρωμένα μάγουλα καὶ κοκκινισμένα αὐτιά. Καταβόδιο σκέψεις, στενοχώριες καὶ ὥρα καλὴ σὰς, ἄρχοντες.

Πὺς μυαλὸ νὰ σὰς θυμῶ καὶ νὰ σὰς καταλάβω μέσα στὴν ξεγνοιασιά καὶ τὴν εὐλιχνοῖα τοῦ γρανιτένιου βράχου, τὴν πράσινη χαρὰ τοῦ χωραφιῶ καὶ τ' ἀπόκοσμο τραγοῦδι τῆς θάλασσας πὺς ἀκομπανιάρει τοὺς γρηγοροὺς χτύπους τῆς καρδιάς μου, μισοχαμένη μέσα στὴν ἀχνα. Κι' αὐτὸς ὁ τεφρὸς οὐρανὸς πὺς χαυλῶσε σήμερα καὶ παῖζει μαζί μου, πισσιλώντας τὰ βλέφαρά μου, καὶ πολεμὰ πεισματικά τ' ἀδιάδροχο καὶ τὶς λαστιγμένες ὑπότες, εἶναι τόσο καλόβολος συντροφος τῆς μοναξιάς μου...

Ἀς τὸν ἀφήσουμε νὰ στολίζῃ τὸν σκούρο μπερὲ μὲ διαμαντένιες χαντρίτσες γιὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα του, καὶ ἂς ἀνηφορίσουμε τὴν ἀρετὰ κοινω-ραστικὴν πλαγιά πὺς ὁδηγεῖ στὸ Φανάρι, τὸ φῶρο τῆς Μυκόνου, βαδίζοντας ὅλο βορεινᾶ...

Ἐδῶ τὸ τοπίο ἀλλάζει. Βρισκόμαστε στὸ πιὸ ἄγονο μέρος τοῦ νησιοῦ, στὰ ἐξωρῶμα. Μόκο, ἀφάνες, ἀναίσθητες, μάλλινες τὶς λέμε ἐκεῖ κάτω, καὶ λιγοστὰ θυμῶναι κι' ἀτέλειωτα σφεντερίλια πλουμίζου τῇ γυνὴ γῇ. Κάποιο φοβισμένο ἀγριοκούνελο τῆς δί-νει μιά ἐπίφασσι κινήσεως καὶ ζωῆς. Μόνος ἐγὼ καὶ τὰ βήματά μου στὸ ἐχασμένο τοῦ-τὸ κομμάτι τοῦ κόσμου... Με-τὰ μιάμιση ὥρα συνολικὴ περπάτημα, βρίσκομαι στὸν προορισμό μου: στὸ χεῖλος ἑ-νὸς γκρεμοῦ πὺς πρέπει νὰ κατηφορίσω γιὰ νὰ φτάσω στὴ θάλασσα. Ἐγὼ ἀφήσει τὸν ψηλὸ δυνατό φῶρο πὺς τὸ φῶς τοῦ φτάνει ἂς τῇ Χίῳ. Μέσα στὴ βολὴ οὐρανὸ ὕψωνε τὸν μαῦρο του ὄγκο σὰν ξεμονα-χιασμένο ἐρωτικὸ ἀντικείμενο, χιασμένο μὲ φθόγο τὸ σκυθρωπὸ βουνὸ τῆς Τήνου τὸν Τρικινιά, παλάτι τοῦ Αἰόλου, πούδωκε τὸ δυνάμει τοῦ καὶ στὸ τρικυ-μισμένο μπουνιάζι, ἀνάμεσα στὰ δύο νησιά. Στὸ βάθος, βορειοδυτικά, μόλις ξεχωρίζεῖ στὸ σύθαμπο ἡ χαυλὴ Σύρα καὶ δεξιὰ ὁ κῶνος τῶν Γιούρων.

Καὶ τώρα τὸ κατέβασμα στὰ πόστα τοῦ ψαρέματος. Μιά καλόβολη στὸ φαίνόμενο πλαγιά, σὲ ἀπόκλισι 45 μοι-ρῶν μὰς χωρίζει ἀπὸ τὴν ἐσποχὴ δαντ' ἀλλένια τραχηλιά πὺς ἡ θάλασσα κάτω χαυλᾷ πλέκει καὶ ξευφαίνει ἀκούρα-στη Πηνελόπη, στὰ μαῦρα βράχια. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ συβήσεις μὲ λίγη προσοχὴ τὴν ἀνάλογη κλίσιν τοῦ κορ-μιοῦ σου καὶ ν' ἀρχίσῃς τὸ ἀ-κατακτικὸ κατέβασμα, χρῆσι-μοποιώντας γιὰ μακροτοῦν τὸ καλαμίδι μὲ διακριτικὴ ἐμπιστοσύνη.

Πέντε-δέκα μέτρα, σὰν καλὰ πάμε. Ἐνα φιδωτὸ μα-

νοπατάκι πὺς μποροῦσε καὶ τυφλὸς νὰ περάσῃ. Μὰ, ἐα-φνικά, τὰ πράγματα ὑπερδεύ-ουνε. Ἀπὸ τὸ μονοπατάκι, πὺς σταματᾷ ἀπτότομα, ὁ βράχος κόβεται ἴσως, σὰν μὲ τὸ μα-χαίρι. Ὁχι καὶ μεγάλο τὸ ὕ-ψος, 3-4 μέτρα. Μὰ πὺς πε-δᾶνε μὲ τὸ καλαμίδι καὶ τὸ κα-λάθι μὲ τὰ δολώματα καὶ λοι-πά; Κι' ἐπειτα, τὸ μέρος τῆς πτώσεως οὐτε ἕνα τετραγωνί-κὸ μέτρο ὅλο κι' ὅλο. Ἀρι-στερὰ καὶ δεξιὰ ἄλλες κακοτο-πιές καὶ ἀπὸ κάτω τί κρύβε-ται; Ποιὸς ξέρει... Θὰ μοῦ πῇ-τε πὺς σὲ τέτοιες περιπτώ-σεις τὸ φρονιμώτερο εἶναι νὰ πάσῃς τὸ δρόμο τῆς ἐπιστο-φῆς. Αὐτὸ κι' ἐπεχείρησα. Μὰ ὅσοι ἔχετε κάνει ἐκδρομὲς ἀ-νηφορίσεις θὰ ξέρτε βέβαια, ὁ κατήφορος εἶναι τόσο εὐκόλος. Γυρίζοντας τὸ βλέμμα μου πρὸς τὰ πάνω, τὸ ὕψος πὺς δὲν ἔδειχνε καθόλου τίς... 45 μοῖρες τοῦ μὲ τρώμασε καὶ δὲν τόλμησα νὰ ἐπιχειρήσω τὴν ἀνάβασι. Τοῦλάχιστον, σκέ-φθηκα, πέφτοντας μποροῦ-μαι στὸν κατήφορο βλέπει-ς πὺς πᾶς, μὰ πέφτοντας ἀνα-σκελᾷ, τί γίνεται; Τί νὰ γί-νῃ, λοιπόν;

Σὲ κατὰ τέτοιες στιγμὲς μεγάλου κινδύνου ἡ τὰ χάνει κανεὶς ὁλότολα καὶ λιποθυμᾷ καὶ κατεβαίνει ἀναῦλα καὶ... σῶος, ἡ γίνεται τολμηρὸς μὲ-τὰ ἀναιδέας καὶ φτάνει στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μὲ κάποιες ἀδελφές. Θάρρος λοιπόν: Μπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω... γκρεμὸς!

Πρέπει ὅμως νὰ ἀσφαλίσω με κοντὰ στ' ἄλλα καὶ τὰ δολώματα καὶ τὸ καλαμίδι. Μιά ἐμπνευσι! Τὸ καλὸθι δένεται μὲ τὴν πετονιά καὶ κατεβαί-νει μαλακά-μαλακά. Ἀκολου-θεῖ τὸ καλαμίδι μ' ἀνάλαφο

πέσιμο — νᾶχα τὴ χάρι τοῦ! Ἐλαφρῶμενος κάπως κάνω τὸ σταυρὸ μου καὶ πέφτω... Μ' ὅλο τὸ τράνταγμα τοῦ στομα-χιοῦ, σῶος βρίσκομαι στὸν περιορισμένο χώρο τῆς πτώ-σεως πὺς εἶναι μεγαλύτερος ἀπ' ὅσο φαίνονται. Μὰ, τί εἶ-ναι αὐτὸς ὁ θόρυβος τῶν τε-νεκέδων; Τὸνα ποδοῖ μου σκούνησε ἀθέλητα τὸ καλαθί-πὺς συμπάρεσε τὸ καλαμίδι καὶ πᾶνε τὸν κατήφορο. Συμφορά μου! Τὰ τενεκέδα-κια μὲ τὰ δολώματα — λαν-ταγὰ καθούρια καὶ γαρίδες καὶ κοχύλια, μὲ τόσο κόπο ἀ-πὸ τὴν παραμονὴ μαζεμένα — ἀνοῖξαν στὸ κατρακύλισμα καὶ πετιοῦνται μὲ μιά ἐαφνία σμένη σβελοσύνη, σὰν που-λιά πὺς τοὺς ἀπέδωσαν τὴν ἐλευθερία τους. Οἱ δυστυχῆς γαρίδες χάνονται ἀνάμεσα στὰ θυμῶναι καὶ τ' ἀγριοχορ-τά μὲ τὰ στωικά κοχύλια ἀνα-κατεμένες κι' οἱ ἀραχνοὶ οἱ ἀ-χινόι γιὰ τὴν μαλάρια σφηνω-νεται στὶς συγγενικές τους ἀφάνες... Μὰ τὰ καθούρια με-θυσμένα ἀπὸ τὴν ἀνελπιστὴ σωτηρία τοὺς τρέχουν καὶ κουτροβαλίζονται σὰν δαι-μονισμένα. Τὸς ἦρθε κι' ὁλας ἡ μυριάς τῆς θάλασσας. Δὲν ἔρω ἀν' ἀκούει καὶ τὸ καλε-σμά της. Μισοσυγχισμένος μισογελώντας σκέφτομαι:

Ποιὸς εἶδε ψάρια στὸ βουνό, στὴ θάλασσα μπαξέδες...

Μαζί τους κατρακυλοῦν ἀ-κόμα τὸ ψωμί, τὸ τυρί, τὰ ξερά σῦκα πὺς μὲ τόσο ἐπι-μέλεια μοῦ εἶχαν ἐτοιμάσει ἀπὸ τὸ σπίτι. Μ' ἔλη τὴν ὀ-ρεξί πὺς μούφερεν ἡ πορεία ἡ πῖνα ὑποφέρεται, μὲ τὰ δολώματα; Θὰ δοῦμε... Τώρα

(Συνέχεια στὴν σελίδα 23)

Χωρὶς λόγια

ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ...

Ἄγιος Βασίλης ἔρχομαι
κι' ὅλους σὰς καταδέχομαι
μὰ πιὸ—μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους
τοὺς μικροὺς—τοὺς μικροὺς μου τοὺς διαβόλους

Συνδρομητὲς κι' ἀγοραστές,
φίλους μικροὺς μὰ καὶ μικρὲς
κι' ἀνά—κι' ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους
κι' ἐσὰς—κι' ἐσὰς τοὺς πιὸ μεγάλους

Ποῦ μὲ προσμένετε, θαρρῶ,
ἐγὼ κι' ἡ κόφα μου νὰ ῥθῶ
γεμά—γεμάτη μπουναμάδες,
γιὰ παιδιὰ—γιὰ παιδιὰ μὰ καὶ ...μπαιπάδες.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχροιά,
φέρνω χαρτὶ ἀπ' τὸν Καναδά,
τ' ἀγὸ—τ' ἀγόρασα ὅσο—ὅσο
τῇ Διά—ἀπλάσι γιὰ νὰ τυπώσω.

Τὸ φύλλο αὐτὸ πὺς πιάνετε
τὸ νοῦ σας τόνε χάνετε
γιατ' εἶν' τὸ πιὸ καλὸ μας φύλλο,
ἄσπρε μου, ἄσπρε μου χρυσὲ μου ἥλιο.

Καὶ τί δὲν ἔχει, δρὲ παιδιὰ,
μυθιστορήματα πολλὰ,
ὁμορφα καὶ μορφωτικά,
γρίφους, γρίφους καὶ παραμῦθια
νὰ τρελλά—νὰ τρελλαίνεσαι στ' ἀληθεια...

Τὸ ξεφυλλίζω ἀπ' τὴν ἀρχή
—δαστάω πέννα καὶ χαρτὶ—
θαρρῶ, θαρρῶ πὺς θὰ νυχτώσω,
ποῦ ν' ἀρχί—ποῦ ν' ἀρχίσω, νὰ τελειώσω.

Μ' ἔβαλαν σ' αὐτοκίνητο,
κι' ἐμοῖαζα μ' ...ἀεικίνητο,
στοὺς δρό—στοὺς δρόμους νὰ γυρίζω
καὶ μπαλό—καὶ μπαλονία νὰ χαρίζω.

Γύρισα κάθε γειτονιά,
Ἄθινα μὰ καὶ Πειραιά,
κι' ἄμα, ἀκούγαν καραμούζα
ἐστέκό—ἐστέκονταν ὅλοι σοῦζα

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχροιά,
στοὺς δρόμους τὰ παιδιὰ πολλὰ
κι' εἶν' ὅλα Διαπλάσπουλα,
ποῦ πᾶ—ποῦ πᾶνε ταῖρι—ταῖρι
μὲ τῇ Διά—μὲ τῇ Διάπλάσι στὸ χέρι.

Ἄχ, νᾶμουναι κι' ἐγὼ παιδί,
νὰ μ' ἔγραφαν συνδρομητὴ
κι' ἀκό—κι' ἀκόμα, γιατί-τάχα
καὶ ψευδῶ—καὶ ...ψευδωνυμάκι νᾶχα

Σὰν θάφταν' ἡ Παρασκευὴ
θὰ διάβαζα ἀπ' τὸ πρωῒ

μὲ τὶς «Ἐπιστολὲς» τοῦ Φτέρη
θὰ γινό—θὰ γινόμενα ξεφτέρη.

Τὰ ὅσα θε νὰ διάβαζα,
μὲς στὴν καρδιά μου θάβαζα,
μὲ τὰ ὥραία παραμῦθια
θὰ γινό—ὄμουναι σοφὸς στ' ἀλήθεια!

Ἀνοίγω πιά τὴν κόφα μου
—μὴν τὸ θαρεῖτε μπλόφα μου—
γιατὶ, γιατί ἦρθε καὶ ἡ ὥρα
νὰ μοιρά—νὰ μοιράσουμε τὰ δῶρα.

Δέκα χιλιάδες συνδρομὲς
στὴ «Διάπλάσι», δὲν εἶν' πολλές.
Τοῦ χρό—τοῦ χρόνου νὰ τὸ ξέρω
ἐκατό—ἐκατό γιὰ νὰ τῆς φέρω.

Στὸ Φτέρη πέννα καὶ χαρτὶ
νὰ γράφῃ τὴν «Ἐπιστολή»
στὸ Νο—στὸ Νοταρὰ κοντύλι
καὶ στὴ Μά—καὶ στὴ Μάρθα ...χαμομήλι.

Στὴ Διαχείρισι ...ντορβᾷ,
νὰ βάνῃ μέσα τὰ λεφτά,
δῶρο—δῶρο στὸν Πελεκάνο
ἕνα μὺτ'—ἕνα μύτο θὰ τοῦ κανῶ.

Στὸ Μυριθήλη, τὸ Στρατὴ
μιά ἐδρα ἀκαδημαϊκὴ
καὶ στὸ—καὶ στὸ Μελά τὸ Σπύρο
τὸν Οὐί—τὸν Οὐίλλιαμ Σαίξπηρο.

Στὸ Δημητράκη τὸν Ψαθᾶ
ἀλάτι φέρνω μιά ὀκά,
γιατὶ—γιατὶ τὸ συνηθίζει
τὰ εὐθυμα—τὰ εὐθυμά του ν' ἀλατίζῃ.

Στὸν Τροπαϊάτη μηχανὴ
δακτυλοστυλογραφικὴ
νὰ γρά—νὰ γράφῃ πέρα ὡς πέρα
δὺο διηγῇ—δὺο διηγήματα τῇ ...μέραι.

Στὸν Ἀνανία, τὸ ...παιδί,
φέρνω μιά σόμπα ηλεκτρικὴ
ὑποῦ—ὅπου τὴν ἔχει χρεια
γιὰ τὰ κρύ—γιὰ τὰ κρύα τοῦ τ' ἀστεῖα.

Καὶ στὸν Ἀρχισυντάκτη μας
—νὰ δώσουμε τὸ ἄχι μας—
τοῦ φέ—τοῦ φέρνω ξυραφάκι
νὰ ξυρί—νὰ ξυρίσῃ τὸ μουστάκι!

Τὰ δῶρα τὰ μοιράσαμε,
τὴν κόφα τὴν ἀδειάσαμε.
Τὸ βλέ—τὸ βλέπω μετὰ πόνου,
καληνύ—καληνύνα κι' ἀπὸ χρόνου.

Ο ΑΗ ΒΑΣΙΛΗΣ

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΟΛΛΑΝΔΟΣ

Διά να κάνουμε περισσότερο σαφή και ολοκληρωμένον τον θρύλο του Ιπταμένου Ολλανδού, που μέχρι τώρα εδημοσιεύσαμε, σε εικονογραφημένες συνέχειες, από του σημερινού φύλλου η «Διαπλάσις των Παίδων» θα δίδη περισσότερα κείμενα με δύο ή τρεις εικόνες σε κάθε φύλλον της. Ελπίζουμε ότι η μεταβολή αυτή θα ικανοποιήσει τους φίλους της «Διαπλάσεως».

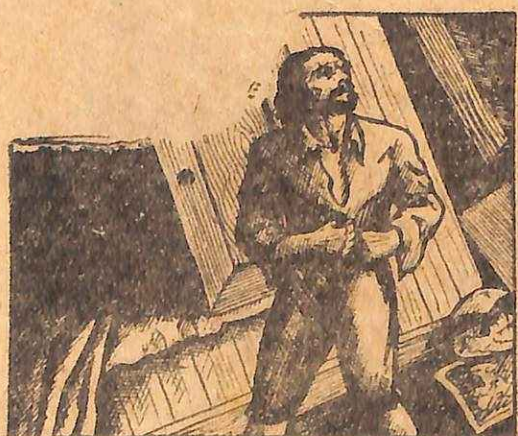
Η μοίρα ενός άτυχου ανθρώπου

Η τρικυμία τώρα έμεγαλανε και η μοναδική λεμβός την οποίαν οι ναύται έπροφθασαν να κατεβάσουν εις την θάλασσαν, εκλυδωνίζετο ως καρυδοτούσαν. Γαν τωμένοι εις τα πλευρά του μικρού σκαφους, χωρίς να μπορούν να την κυβερνήσουν η να την κατευθύνουν μακριά από το ημιδυσημένον πλοϊον, οι δλίγοι άνδρες που είχαν κατορθώσει ν' ανέβουν σ' αυτό εκρούγαζαν, έβριζαν, παρκαλούσαν.

Αλλά τίποτε από όλα αυτά δεν κατόρθωσε ν' αποτρέψη το μοιραϊόν. Ένα τεραστίον κύμα εκτύπησε μια στιγμή τη μικρή λεμβό και την αναποδογύρισε μέσα εις το τρομερό σκοτάδι και την άγρια θάλασσα. Ακούστηκαν για λίγη ώρα μερικές τραγικές κραυγές και επικλήσεις για βοήθεια και κατόπιν δεν ακούσθηκε πιά ούτε μία φωνή. Η θάλασσα είχε καταπιή τους άτυχους ναυαγούς. Και ο θόρυβος της τρικυμίας και της θυέλλης κυριάρχησε πάλι εις το πέλαγος.

Αν ήταν όμως ένας άνθρωπος εκεί κοντά και τέντωνε τ' αυτιά του και προσέχε περισσότερο τα κατώρθωνε να ξεχωρίση μια άσυνήθιστη και άσθενη φωνή που άραιά σκέπαζε τον θόρυβο της τρικυμίας και στεκόταν πάνω από τα κύματα. Ήταν η φωνή του Έντλιχ, του μόνου που είχε επιζήσει από την καταστροφή της λεμβού. Η θάλασσα τον είχε παρασύρει και αυτόν αλλά με μια άπεγνωμένη προσπάθεια μπόρεσε να ξαναβέη εις την επιφάνεια και τώρα φώναζε ζητώντας βοήθεια.

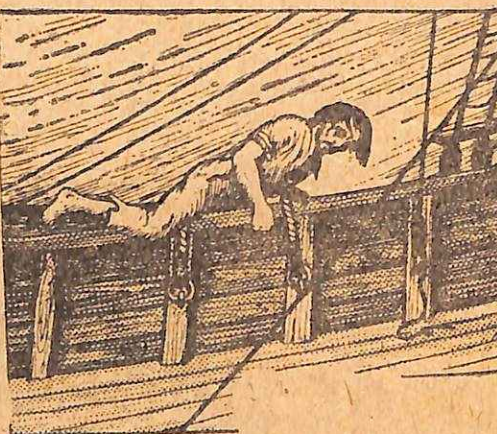
Γρήγορα όμως κατάλαβε ότι κανείς δεν μπορούσε εκεί να ήταν για να τον βοηθήσει, εξαντλημένος και χωρίς να μπορεί πια να πάρη την αναπνοή του έφθασε εις την στεριά και σέρθηκε έξω από

πρό το νερό. Ξεκουράσθηκε λίγη ώρα για να συνέλθη από την τρομερή κόπωση και κατόπιν σηκώθηκε και προχώρησε προς την κορυφή του βράχου. Ήθελε να ξερευνήση όλη την περιοχή και να εξακριβώση που ακριβώς βρισκόταν. Αυτό όμως που είδε όταν έφθασε εις την κορυφή τον απογοήτευσε και τον έκανε να βγάλη μια κραυγή απογνώσεως. Το μέρος όπου τον είχαν ρίξει τα κύματα ήταν ένας μικρός βράχος που το μέκος του ήταν μικρότερο από 200 μέτρα. Δεν είχε ούτε ένα δένδρο, ούτε ένα θάμνο επάνω του και μόνον πέτρες και μικρές σπηλιές υπήρχαν σ' αυτόν.

Η άπελπισία του Έντλιχ μεγάλωσε όταν έκανε μια μικρή βόλτα σ' ολόκληρο το μικρό αυτό νησί. Δεν υπήρχε τίποτε άλλο από πέτρες εκεί. Και γύρω γύρω η άπεραντη θάλασσα. Είχε σωθή λοιπόν από την μανία των κυμάτων για να πεθάνη από την πείνα και το κρύο εις τον άγριο εκείνο βράχο.

Ο Έντλιχ καθίσε άπελπισμένος με

το κεφάλι του μέσα εις τα χέρια. Τι μπορούσε τώρα να κάνει; Πώς θα σωζόταν από το έρημονήσι αυτό όπου τον είχε ρίξει η τύχη του;

Δεν κατόρθωνε να βρή λύσι και επειδή άρχισε να πεινά κατέθηκε πάλι εις την παραλία και με το μαχαίρι του μαζέψε και έφαγε μερικά φρέσκα δαστακία. Του φάνηκαν νοστιμώτερα και από το πιο καλοψημένο κρέας και αυτό το φαγητό του αναπύρωσε και το ήθηκό. Άρχισε να πονά άργα εις την ακμή, γύρω γύρω τον βράχο και σε μια στιγμή καθώς είχε φωτίσει για καλά πιά, κοιτάζοντας την θάλασσα είδε κάτι που τον έκανε να βγάλη μια κραυγή χαράς. Εις το βάθος, σε απόστασι δύο περίπου χιλιομέτρων ξεχώρισε ένα πλοϊο. «Αυτό είναι η Μπίλ-λια μου», εκρούγασε ο ναυαγός. «Έτσι δεν θυσιτήκε όπως νομίζω».

Γεμάτος χαρά έτοιμάσθηκε και έπεσε πάλι εις την θάλασσα. Ήθελε να πάη γρήγορα πάλι εις το πλοϊο του που το ξανάβρισκε. Κατακουρασμένος, αλλά χαρούμενος πάντοτε κατόρθωσε να φθάση ύστερα από δύο σχεδόν ώρες εις το

πλοϊο. Χρειάσθηκε να κάνει τον γύρω του για να βρή μια άνεμοσκαλα που θα του επέτρεπε ν' ανέβη επάνω, αλλά τέλος τα κατάφερε, και αποκαμωμένος σωριάστηκε εις το κατάστρωμα του καραβιού. Είχε σωθή από μια φρικτή περιπέτεια.

Κωρίς να το καταλάβη, έπεσε σχεδόν άμέσως σ' ένα δαρύ λήθαργο εκεί όπου είχε σωριασθή. Ούτε και ο ίδιος κατάλαβε

πόσες ώρες έμεινε σ' αυτή την κατάσταση. Όταν τέλος συνήλθε και έκυνεσε ένω-τελώς ένοιωσε μια άφορητη δίψα. Κατέθηκε εις την κουζίνα και άπληστα ήπιε τρία μεγάλα ποτήρια νερό. Κατόπιν έφαγε από το παστό κρέας που βρήκε εις το κελάρι και χορτασμένος και ξεκούραστος έκανε μια συστηματική περιόδεϊα σ' ολόκληρο το πλοϊο. Είδε ότι είχε πάθει μεγάλες καταστροφές, αλλά ανακάλυψε και ένα σωρό χρήσιμα πράγματα που θα τον βοηθούσαν να ξεφύγη από την άπελπιστική θέση εις την οποίαν βρισκόταν μέχρι πρό όλίγων ωρών.

Αλλά αποφάσισε να μη βιασθή. Ήδη είχε βρή ένα σταθερό καταφύγιο και δεν θ' αποφάσιζε εύκολα να το εγκαταλείψη. Αλλά καθώς τριγύριζε αργότερα μόνος του στο έρημο πλοϊο, κάποια ανησυχία κι' ένας τρόμος άρχισε να τον κυριεύη. Τι είχαν απογίνει αλήθεια οι σύντροφοί του; Βεβαίως μερικοί απ' αυτούς είχαν κατεβή μαζί του ως την Σαλένα και όταν αυτός αναποδογύρισε ήταν πολύ πιθανόν να είχαν βρή αυτού τον θάνατο μέσα στη φοβερή τρικυμία. Άλλά οι άλλοι, οι υπόλοιποι; Είχαν μείνει μερικοί στο πλοϊο. Αυτοί που ήταν; Σύντομα ένας ένκεντρισμός τον κατέλαβε. Γύριζε μέσα στους άδειους διαδρόμους και τις καμπίνες και νόμιζε ότι άκουγε ψιθύρους πίσω από τις πόρτες. Έτρεχε τότε άπελπισμένος να φυγή η συγκέντρωνε όλο του το θάρρος και άρμους προς το μέρος όπου νόμιζε ότι άκουγε τις φωνές, προσπαθώντας να βρή τους άορατους εκείνους ανθρώπους που άκρυγε τις κουβέντες και τα βήματά τους. Μάταια όμως έτρεχε. Ποτέ δεν κατόρθωνε να βρή τίποτα και πάντοτε άπελπισμένος καθόταν κάτω και άρχιζε να κλαίη.

Έτσι περνούσαν οι ήμέρες και ο ναυαγός μας περιπλανιόταν άσκοπα μέσα στο πλοϊο. Εύτυχώς υπήρχαν άφθονα τρόφιμα και αρκετά βαρέλια νερό και έτσι δεν διέτρεχε κίνδυνο από την πείνα και από τη δίψα. Ήταν κι' αυτό κάτι που τον παρηγορούσε, όταν στις άτέλειωτες ώρες της μοναξιάς του τον έπιανε η μεγάλη άπελπισία.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Α

Αγαπητοί φίλοι
ΥΤΟ που θα
σας άφηγη-
θώ παρα-
κάτω δεν εί-

Αθηναϊκή
Επιθεώρη

Τ' άστέρια

να παραμυθι, αν και θυμίζει στο τέλος εκείνο που κάνει όμορφα τα παραμύθια στην ηλικία σας. Είναι κάτι που έγινε πριν από τον πόλεμο σε κάποιο γαλλικό χωριό, όπως θα μπορούσε να γίνει και σε κάποιο δικό μας, και το ξαναθυμήθηκα σήμερα επειδή μπάνει μέσα στην ατμόσφαιρα των εορτών.

Μια ηλικιωμένη κυρία που διατηρούσε έναν προγονικό πύργο στην έξοχη, κι' όπου έπηγαν πάντα τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά για να στολίσουν το «δέντρο», επειδή ένοιωθε έτσι την συγκίνηση της επιστροφής στα παιδικά χρόνια της, έκάλεσε όλα τα γειτονόπουλα για να τους μοιράση τα δώρα που έσυνήθιζε να τους φέρνη. Και που έφροντιζε πάντα να είναι πράγματα χρήσιμα, ακριβώς γιατί ένγνώριζε ότι οι περισσότεροι μικροί της καλεσμένοι ήταν φτωχοί. Τα παιδιά έπληγαν το δρόμο, κι' εκείνα που έτυχε να μπουν στη μεγάλη αίθουσα του πύργου για πρώτη φορά, έδειξαν όλα έκπληξι, φοβισμένη μάλιστα στην άρχη, καθώς αντίκρυσαν απότομα το κατάφωτο δέντρο.

Έζυγωσαν πρώτα τ' άγόρια, κι' ένα ένα έπληγαν τα δώρα τους, με έκφραση ντροπαλή, επάνω — κάτω καχύποπτη, σαν να μην μπορούσαν να πιστέψουν καλά-καλά πως είναι δικά τους. Έπειτα ήρθε η σειρά των κοριτσιών, έπληγαν κι' εκείνα τα δώρα τους. Το φορτωμένο δέντρο άρχισε λίγο-λίγο να μένη γυμνό. Τα κορίτσια άνοιχτηκαν, άγόρια και κορίτσια έκρίταζαν, ευχαριστήματα τους μποναμάδες τους. Τώρα επάνω στο

μεγάλο δέντρο που είχε φέρει μέσα στη ζεσταμένη αίθουσα κάτι από το μυστήριο του χειμωνιάτικου του χιονισμένου δάσους, δεν έμεινε πια τίποτ' άλλο έξω από ένα άχτιωτό φως, κρυμμένο μέσα στα ψηλότερα κλαδιά του. Ένα παράξενο φως, από αυτά που κάποτε δεν ξέρει κανείς αν τα βλέπη με τα μάτια του ή με την ψυχή του. Ήταν ένα άστέρι-φευτικό, που έλαμποκοπούσε όμως όπως λαμποκοπούσε στον ουρανό τα αληθινά άστέρια.

Κάποιο παιδί, από τα μικρότερα παιδιά, το πρόσεξε και σαν να μείνει μαγεμένο, καρφωμένο στο άστέρι το βλέμμα του, μη χορταίνοντας να το κοιτάξη. Το άλλο δώρο, το πρακτικό, που του είχαν δώσει, έχασε εξάφνα τη σημασία του. Το άφησε κάτω, σαν να το πέταξε. Έτρεξε κοντά στην οικοδέσποινα κι' άρχισε να της φωνάζη ικετευτικά:

— Έθελω τ' άστέρι! Έθελω τ' άστέρι! Έθελω τ' άστέρι!

— Έκείνη του έπεσε γελαστά:

— Μά πηρες το δώρο σου.

— Όχι, δεν μ' άρσειει αυτό το δώρο

δεν είναι καλό. Έθελω τ' άστέρι, τ' άστέρι!

Αμέσως όλα τα παιδιά τραδητήκα-νε κοντά του, τραδηγμένα από το ίδιο γοητευτικό λαμπροκόπημα κι' άρχισαν να παρακαλούν με τον ίδιο τόνο κι' εκείνα.

— Τ' άστέρι! Δώσε μας τ' άστέρι!

Είχαν παθήσει κάτι που να μπορεί να μαγεύη τη φαντασία, που να βρίσκειται μ' άλλα λόγια παραπάνω από τα χρήσιμα πράγματα.

Κι' εδώ έρχεται μοναχό του ένα έρω-

τημα — Πρέπει ή δεν πρέπει ναχουν τα παιδιά αυτή τη διάθεση;

Μιλώντας σε μια προηγούμενη επιστολή μου για το θέμα της παιδικής ευαισθησίας σας, σας έδωσα καθώς θυμόμαστε, τη συμβουλή να μην αφήνετε τον εαυτό σας να παρασύρεται από τις φανταστικές, από τις ποιητικές συγκινήσεις. Δεν πρόκειται να αλλάξω γνώμη σήμερα, επειδή μιλώ για τ' άστέρια. Αυτό δεν σημαίνει ωστόσο πως υποστηρίξω την άποψη ότι τα παιδιά του μέλλοντος πρέπει να περιορισθούν στην ευχαρίστησι που μπορούν να τους δώσουν μόνον οι ψυχρές μηχανές και ότι παρουσιάζει γενικώτερα ένα πρακτικό, ένα μηχανικό, ένα επιστημονικό ενδιαφέρον. Χρειάζονται και τ' άστέρια. Ένωσ με το που χρειάζεται επίση-σο, όσο είσαστε ακόμη παιδιά, να διατηρήσετε την παιδική απλότητά σας, εκείνο το άσυλληπτο της φαντασίας όπου λουλουδιάζει η άφέλεια του παραμυθιού. Αυτή που γίνεται έπειτα μέσα σε κάθε άνθρωπο, η ωραιότερη ανάμνησι της ζωής του.

Γιάννης Δασκαλάκης
Γ. ΦΙΛΕΡΗΣ

Μαθήμαγα άγγλικής

Ένας Άφρικανός φύλαρχος, που επί-σκεψθηκε τελευταία το Λονδίνο, ρωτήθηκε από τους δημοσιογράφους στο αεροδρόμιο πως του φάνηκε το ταξίδι. Ο φύλαρχος άφου είπε: «Ζίγκ, κρογκ, φτίλ, πράφ», προσέθεσε σε θαν-μασία άγγλικά:

— Πολύ με ενδιαφέρει να πετάξω σ' πιας τα πουλιά.

— Και πόσον καιρό θα μείνετε εδώ;

— Ο Έννος, άφου προηγουμένως έβγαλι τις ίδιες άναρθρες κραυγές, έπεσε:

— Περίπου τρεις εβδομάδες.

— Και ποιο είναι το πρόγραμμά σας;

— Τσάβλ, χρούπ - χρούπ τζίν, γκρούρ.

Έχω πολλά να δώ και πολλά να κάνω.

Που μάθατε τόσο καλά άγγλικά; ρώτησαν τέλος οι δημοσιογράφοι.

Και ο φύλαρχος, άφου άλλη μια φορά άπρολόγισε την άπάντησί του με τους περιέργους ήχους, άπάντησε:

— Μά από τα ραδιοφωνικά μαθήματα του Μπί Μπί Σί, στα βραχεία κύματα!

★
ΤΑ... ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣΥΝΗΣ

Σύμφωνοι, θα σου ράψω το έπανωφόρι, αλλά δεν θα είναι έτοιμο, παρά μετά 20 ήμερες.

— Τι λες... 20 ήμερες. Μά φίλε μου, ο κόσμος ολόκληρος δημιουργήθηκε μέσα σε έξι μόνον ήμερες.

— Έχεις δίκαιο, λέει ο ράφτης στάν πελάτη του, μα του έρριξε τώρα τελευταία καμιά ματιά για να δής τα χάλια του!

ΤΟ ΤΑΤΟΥΑΖ

Μία περίεργη τέχνη άνδρϊ στην 'Ιαπωνία

Ο ΕΜΠΕΙΡΟΤΕΡΟΣ άνθρωπος του κόσμου, όσον αφορά το τατουάζ, είναι ένας μελίχιος Γαπωνέζος εξήντα πέντε ετών, που οργανώνει συγκεντρώσεις στα δημόσια λουτρά, αγοράζει το δέρμα των φτωχών εργατών και χαϊδεύει μ' ερωτική ευαισθησία, ενώ τα εξετάζει με το φακό, τα δέρματα των εγκληματιών που είναι στρωμένα στους τοίχους του σπιτιού του. Όταν αμδή να διασταυρωθώ στο τραμ ή στην πλαζ, με άνθρωπο που έχει στο σώμα του τατουάζ, τα μάτια του πετούν φλόγες: υπολογίζει αν έχη τη δυνατότητα να το αποκτήσει. Ονομάζεται Δρ Φουκουσί. Τριάντα χρόνια έρευνών, ανατολίτικου δόλου και υπομονής, του επέτρεψαν να συγκεντρώσει για λογαριασμό του Πανεπιστημίου του Τόκυο, μία συλλογή μοναδική στον κόσμο.

Για να υπερασπίσουν τα επαγγελματικά τους συμφέροντα προτού είναι πολύ άργα, οι στιγματισμένοι του Τόκυο ίδρυσαν μία λέσχη, υπό την προστασία του Δρος Φουκουσί και της προεδρίας ενός παλιού αξιωματικού της πυροσβεστικής υπηρεσίας.

Σε κανονικά διαστήματα οι στιγματισμένοι Γαπωνέζοι συνεδριάζουν σε ένα λουτρό, επειδή τα χρώματα του τατουάζ φαίνονται ζωρρότερα όταν βραχούν, με ζεστό νερό. Τα μέλη της λέσχης πλένουν και τρίβουν πρώτα δυνατά το σώμα τους, έπειτα βουτούν μέσα στο καυτό νερό. Ένώ ο Δρ Φουκουσί, τριγυρίζει ανάμεσά τους με το χαμόγελο στα χείλη: βλέποντας αυτές τις σκεπασμένες με φίδια, με σαμουράι και με δράκοντες πλάτες, ο γιατρός χαίρεται το όμορφότερο θέαμα της ζωής του. Έπειτα τα μέλη της λέσχης ξαναγυρνούν για ν' ακούσουν από τον ευεργέτη τους μιαν ομιλία, ενώ τρώνε άσπρο ρύζι πάνω σε μικρά τρίποδα τραπεζάκια.

Εξαιρείται έτσι μία από τις αρχαιότερες γαπωνέζικες παραδόσεις, η τέχνη του τατουάζ, που έπεται από αιώνες εκλεπτύνσεως και καλλιτεργίας μέσα σε ειδικά «εργαστήρια», έφθασε σε άσυγκριτη τελειότητα.

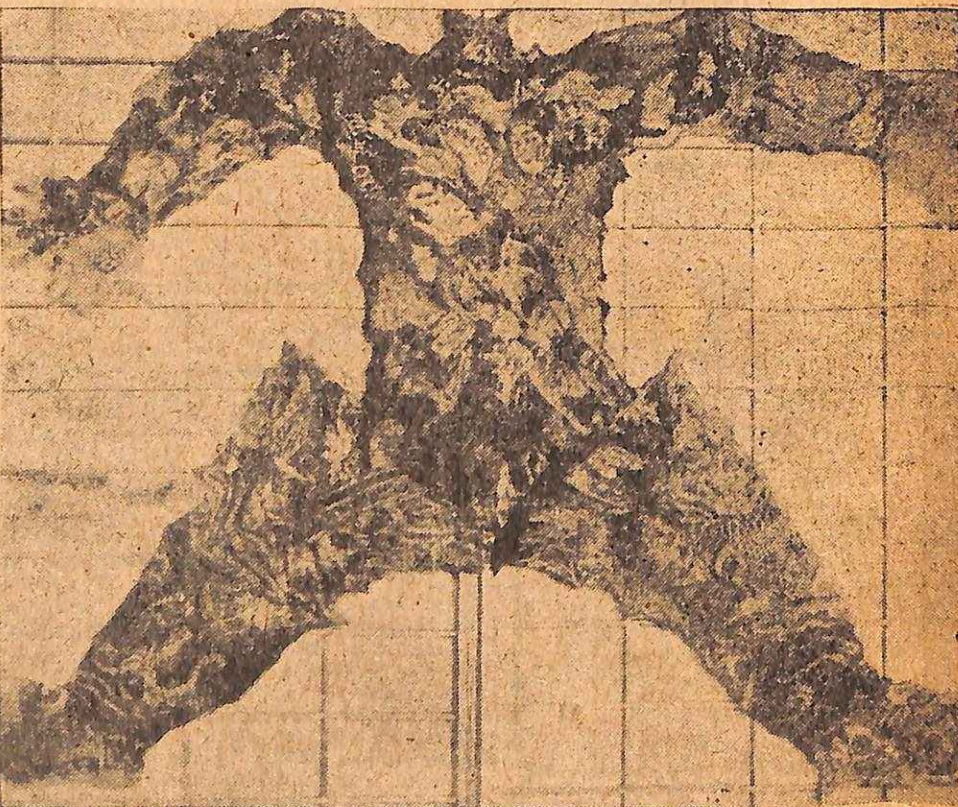
Η τελειότης όμως αυτή είναι από μία άποψη έκφυλισμός. Το τατουάζ, στην 'Ιαπωνία, τελειοποιήθηκε πολύ σαν τέχνη, όχι όμως χωρίς να απομακρυνθώ από τις πηγές της προελεύσεώς του. Στην αρχή, στις πρωτόγονες κοινωνίες όπου το συναντούμε, το τατουάζ έχει σημασία κοινωνική και θρησκευτική. Στο σημείο αυτό δεν συμφωνούν όλοι οι έθνολόγοι. Μερικοί βλέπουν στο τατουάζ έναν συμβολισμό σεξουαλικό, άλλοι μία πατριωτική εκδήλωση και άλλοι, ακόμη πιο πεζοί, του αποδίδουν έντομοκτονες ικανότητες.

Πραγματικά, τα πιο πρόσφατα έργα αποδεικνύουν ότι τα σωματικά στίγματα (πολυνησιακή λέξη που σημαίνει σχέδιο με νύξεις και σκαριφισμούς — έγκρασεις) αντίστοιχουν με πολύ καθωρισμένους τελετουργικούς τύπους. Μερικές φορές τα στίγματα ξεκαρίζουν τον ανώτερο από τον κατώτερο, τον ελεύθερο από τον σκλάβο. Άλλες φορές βλέπουν στο τατουάζ την εξασφάλιση μιας θέσεως στον ούρανο. Ακόμη γενικότερα, το τατουάζ αναφέρεται στην μεταβολή της κοινωνικής «θέσεως». Ο έφηβος που περνά από την παιδική στην ανδρική ηλικία, ή κόρη που γίνεται γυναίκα υποβάλλονται στα τυπικά τελετουργικά βαψίματα. Στη σύγχρονη 'Ιαπωνία, όλες αυτές οι σημασίες έχουν σχεδόν εξ ολοκλήρου σβήσει. Από μαγικό και συμβολικό, το τατουάζ έγινε

σιγά - σιγά νατουραλιστικό και ή απαστολή του είναι καθαρά διακοσμική. Ο καλλιτέχνης διακοσμεί τις πλάτες σαν να ζωγράφιζε ένα φλυτζάνι, ένα παραβάν ή μία βεντάγια. Δεν απέχει όμως πολύ ο καιρός, που οι Γαπωνέζοι λαποδύτες δέχονταν στον ώμο τους σαν στίγμα ένα τατουάζ. Για κάθε εγκλημα που διέπρατταν, κατόπιν δέχονταν επιπρόσθετα ένα καινούργιο στίγμα, πλάι στο προηγούμενο. Έτσι, ήταν αρκετό στο δικαστή ν' αποκαλύψη την πλάτη του κατηγορουμένου για να μάθω όλη την εγκληματική του ιστορία, σαν από ανοιχτό βιβλίο.

Η άσκηση, λοιπόν, του τατουάζ, από τιμητική μάλλον που ήταν στην αρχή, δεν άργησε ν' ανθίση και να επεκταθώ στους εκτός νόμου: Αργότερα ξαναβρίσκουμε σ' αυτό την ιδέα της μνησέως. Όταν όμως ο Γαπωνέζος άρχισε να δυτικοποιείται, σειρά νόμου κατήργησε αυτό το έθιμο, χωρίς να καταρθώση να το εξαλείψη. Υιοθετήθηκε ξανά κι' ευνοείται ιδιαίτερα από όλα τα άτομα που βρίσκονται, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό στο περιθώριο της κοινωνίας. Και καθώς πολλά από τα άτομα αυτά έχουν κηρύττει τραγικό τέλος, πολλά από τα δέρματα του Δρος Φουκουσί έχουν τρύπες που δεν όφειλονται καθόλου σε αδεξιότητα του δυροσδεψή.

Αν έμπη κανείς σε εργαστήριο τατουάζ, θα βρ ήναν ερυνειδητο τεχνίτη που τα χέρια του κινούνται με την μεγάλη λυτήρη ακρίβεια, έναν άνθρωπο που, σε βεται την παράδοσι. Τα κυριότερα θέματα του είναι προσδιορισμένα από χρόνια: πολύ παλιά και ή ελευθερία της φαντασίας του κινείται σε στενά όρια. Παρουσιάζει στον πλάτη του ένα τετράδιο από μοντέλλα κι' αυτός διαλέγει το σχέδιο που του άρεσει. Στην εκλογή του αυτή,

Το δέρμα ενός 'Ιάπωνος κατάρτιστο από τατουάζ

έκτος από το γούστο του, έχει λόγο και το σχήμα της πλάτης του και ή οικονομική του κατάσταση.

Έπειτα άρχίζει ή εργασία. Ο καλλιτέχνης σχεδιάζει το σχέδιο που διάλεξε ο πελάτης του με ένα λεπτότατο πινέλο από τρίχα καμήλας. Η δουλειά αυτή κρατάει μία ή περισσότερες ώρες, ανάλογα με το σχέδιο του «πίνακος». Χαρασσεται έπειτα το δέρμα με ένα όργανο που ή μητή του μπορεί να δεχθώ βελόνες διαφορετικού πάχους. Τέλος, με ένα ειδικό στίλετο, ενσταλάζεται στις χαρακίες το χρώμα.

ΕΞΙ ΜΗΝΕΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΤΑΤΟΥΑΖ

Για ν' γίνει ένα καλό τατουάζ απαιτούνται πολυάριθμες επισκέψεις στον καλλιτέχνη. Για ένα καλλιτέχνημα του είδους χρειάζονται, όπως λένε οι ειδικοί, εξι μήνες ή και ένας χρόνος. Αυτό εξαστάται από την ικανότητα του πελάτη να υπομένει τον πόνο και να πληρώνη κανονικά τον στιγματιστή. Συνήθως οι τεχνίτες του τατουάζ δεν κάνουν πίσωσι. Αν ή τύχη πάση να σας μεϊδιά μπορείτε να μείνετε σε όλη την υπόλοιπη ζωή σας με μια άκεφαλή γυναίκα στην πλάτη σας. Οι καλλιτέχνες είναι αμείλικτοι στο ζήτημα της πληρωμής.

Το λεπτότερο μέρος της εργασίας είναι το δεύτερο. Το δέρμα πρέπει να χαραχθώ ικανοποιητικά, ώστε να μπορεί να συγκρατήσώ το χρώμα, όχι όμως και αρκετά για να μη λυθώ ή συνέχειά του. Ένας πραγματικός καλλιτέχνης στιγματιστής δεν αφήνει ποτέ να τρέξώ αίμα όταν εργάζεται. Έκεί όμως όπου ή έμπνευσι του καλλιτέχνη βρσκι ελευθερία διεξόδο, είναι ή τρίτη φάσι του τατουάζ. Από την ικανότητα στην κατανόη των χρωμάτων εξαρτάται όλη ή έπιτυχία ή άριστη προοπτική, ή καθαρότητα της γραμμής και των χρωμάτων — κίτρινα, πράσινα, κόκκινα — που ξεκαρίζουν πάνω σ' ένα γκριμπλό φόντο. Μερικές φορές, οι λεπτομέρειες είναι τόσο λεπτές, που χρειάζεται σχεδόν μικροσκόπιο για να εκτιμηθώ ή μορφή τους. Σύμφωνα με τη γνώμη των ιδικών, μόνον μερικοί Βιρμανοί και Μασορί καλλιτέχνες φθάνουν τους Γαπωνέζους.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΗΣ

1ον

ΤΡΕΙΣ φορές έκείνο το πρωί ή Χριστίνα Περών είχε τρέξει στην πόρτα ν' ανοίξή καθώς άκουγε το κουδούνι να χτυπά. Όμως κάθε φορά γύριζε απογοητευμένη. Πραγματικά, δεν ήταν παρά επίγυα τον κ. Μαρσελέν, κι' όχι το τηλεγράφημα, που τόσο ανυπόμονα περι-

σκέττες τηλεγράφημα, που τόσο ανυπόμονα περιμένε. Όταν ξαναγύρισε στο δωμάτιο του μικρού Πάτρικ μετά το τρίτο κουδούνισμα ή κυρία Μαρσελέν, που είχε παρατηρήσει την ταραχή της, της είπε χαμογελαστά: — Δε θα σε ξεχάσω, Χριστίνα! Θα τηλεγράφημα ή τηλεφώνημα ως το πάρης είμαι βέβαιη. Άνυσυχω, ώμολόγησε ή Χριστίνα. — Άνυσυχω, ήλπιζε ή Χριστίνα. — Δεν έχω καμμία είδησι του, τρεις βδομάδες τώρα... Ηλπίσει πώς σήμερα θα λάβαινα τηλεγράφημα ή γραμμάτιό του. Θα δής όμως πώς δε θα σε ξεχάσω.

Τη μέρα εκείνη ήταν τα γενέθλια της Χριστίνας, κι' ο θεός της, που περιμενε τόσο ανυπόμονα μήνυμά του, ήταν ο μόνος, συγγενής που της είχε απομείνει. Άποστράτος, αξιωματικός, ζούσε μόνος σ' ένα μικρό έπαυλι στα περίχωρα της Μασσαλίας. Η Χριστίνα πηγαινε εκεί να περσάσει τις διακοπές της κάθε καλοκαίρι. Η Χριστίνα ήταν άρρανη κι' από πατέρα κι' από μητέρα. Είχε χάσει την μητέρα της όταν ήταν παιδί ακόμα. Ο πατέρας της, που ήταν μηχανικός, την έπαιρνε μαζί του στα ταξίδια του σε διάφορες χώρες. Είχε σκοτωθώ όμως πριν τρία χρόνια σε αεροπορικό δυστύχημα.

Τα αλληπάλληλα αυτά ταξίδια έφεραν μια αταξία στις σπουδές της Χριστίνας. Ήταν όμως έξυπνο κορίτσι και μπόρεσε να συμπληρώσει όσα κενά είχαν δημιουργηθώ στη μόρφωσή της. Μιλούσε τώρα άπταιστα τα αγγλικά και τα ιταλικά. Έξ αλλού, μόλις τρεις μήνες μόνη της τη ζωή της. Μόλις τρεις μήνες μετά τον θάνατο του πατέρα της, αφού έμεινε στο θέο της αυτό το διάστημα, κατάλαβε πώς δε μπορούσε να εξακολουθήσει να του γίνεται βάρος, όσο εξαιρετικά καλός και αν ήταν. Δέχτηκε έτσι πρόθυμα την πρότασι που της έκαναν ο κύριος και ή κυρία Μαρσελέν, παλιοί φίλοι του πατέρα της, να την πάρουν κοντά τους για ν' ασχοληθώ με τη μόρφωσι των παιδιών τους. Ζώντας έτσι στο Παρίσι, θα μπορούσε να συμπληρώσει και τις δικές της σπουδές και ν' αποκτήσει ένα δίπλωμα.

Ο κύριος Μαρσελέν, αν και ακόμα νέος, ήταν ένας λαμπρός επιστήμονας, ονομαστός στον τομέα των πυρηνικών έρευνών. Η γυναίκα του ήταν μία πολύ ευγενική και καλή κυρία και άγαπούσαν κι οι δυο τη Χριστίνα, που τη θεωρούσαν σαν κόρη τους. Είχαν δυο παιδιά, τον Πάτρικ, ένα ξανό αγοράκι πέντε χρόνων και την Σιλβί, ένα καστανό κοριτσάκι οκτώ χρόνων.

Τη μέρα που άρχίζει ή διήγησί μας ή Χριστίνα είχε κλείσει τα δεκάξι της. Ήταν τώρα μία χαριτωμένη κοπέλλα με φθελή κορμοστασιά, με μακριά σπινένια μαλλιά που τα έδεσε πίσω με κορδέλλα και με φατεινά γαλάζια μάτια. Ήταν ζωρή και πρόθυμη, είχε όμως ώρες που μελαγχολούσε καθώς θυμόταν τα δράματα που είχαν συγκλονίσει την παιδική ήλη.

ΕΞΙ ΜΗΝΕΣ ΠΡΟΤΗΕΡΑ ο θεός της της είχε υποσχεθώ πως θα της τηλεγραφούσε για τα γενέθλιά της. Της είχε τάξει ένα μακρινό ταξίδι στην 'Ιταλία για τις διακοπές και στο τηλεγράφημα του θα της διακτικά. Δε ν' άρρσει να γράσω. Θα σου στείλω ένα απλό τηλεγράφημα. Όμως οι λίγες αυτές λέξεις θάναυ ένα εισιτήριο για

το πιο ύπεροχο ταξίδι διακοπών. 17 'Απριλίου που έχεις τα γενέθλιά σου. Δε θα το ξεχάσω. Νάσαι βέβαιη σου. Η Χριστίνα ήταν βέβαιη βέβαιη. Της δεν θα το ξεχνούσε. Γι' αυτό περιμενε σήμερα τόσο ανυπόμονα. Αυτό περιμενε όμως! Έφτασε μεσημέρι, κι' ακόμα καμμία είδησι!

Το απόγευμα ή Χριστίνα άρχισε ν' άνησυχή. Δε σκεπτόταν πια τις διακοπές της, αλλά το θέο της. Φοβόταν μήπως έχε αρρωστήσει. Μάταια ή κυρία Μαρσελέν προσπαθούσε να την καθησυχάσει. Η καμμία φορά κατέβαινε τις σκάλες, άνοιγε την εξώπορτα και κοιτούσε έξω στο δρόμο. Πάντα όμως τίποτα! Έκείνο το απόγευμα έγιναν δυο παράξενα γεγονότα.

Ο κύριος Μαρσελέν στεκόταν άρθος π' σω από το γραφείο του κοιτώντας τ' άνακάτα καρέτι.

Το πρώτο ήταν σχετικά με τη βαλίτσα. Η Χριστίνα βρισκόταν στο δωμάτιο του μικρού Πάτρικ, που ήταν λίγο αδιάθετος, και τούλεγε ένα παραμύθι, όταν ή πόρτα άνοιξε. Στο ανοίγμα πρόβαλε ή Σιλβί, ο σφερό του Μαρσελέν. — Δεσποινίς Χριστίνα, είπτε σιγά. Θά μπορούσα να σας δώ μιαν στιγμή! Χωρίς να κρύψω την έκπληξή της, ή Χριστίνα σκόδθηκε και βγήκε στο διάδρομο. Είδε τότε πώς ο Σιλβί κρατούσε στο χέρι μια βαλίτσα.

— Τι με θέλετε; — Ο σφερό φάνηκε να διστάζει. — Έρριξε μιαν ματια δεξιά κι' άριστερα στο διάδρομο, σαν να φοβόταν μήπως τον δούν ή τον ακούσουν. Ύστερα άνασέκωσε τη βαλίτσα.

— Με συγχωρείτε, ψιθύρισε. — Ήθελα να σας πώ... Η βαλίτσα που είχατε την καλωσύνη να μου δανείσετε προχτές... Η Χριστίνα δε μπόρεσε να μη χαμογελάσει. Τόσο μεγάλη φαινόταν ή άμνησσία του Σιλβί.

— Λοιπόν; ρώτησε. Τι έπαθε; — Ένα μικρό άτύχημα... Την είχα άκουμπήσει χαμώ, στο γκαράζ, και καθώς έκανα να μανουβράρω τ' αυτοκίνητο, μιαν ρόδα την πάτησε και τη θούλιαξε.

— Μπρά, είχε πια πολύ παλιώσει! Έκαμε ν' ή Χριστίνα. Και χάλασε δότελας! Έσκυψε ελαφρά και εξέτασε τη βαλίτσα που κρατούσε ο σφερό.

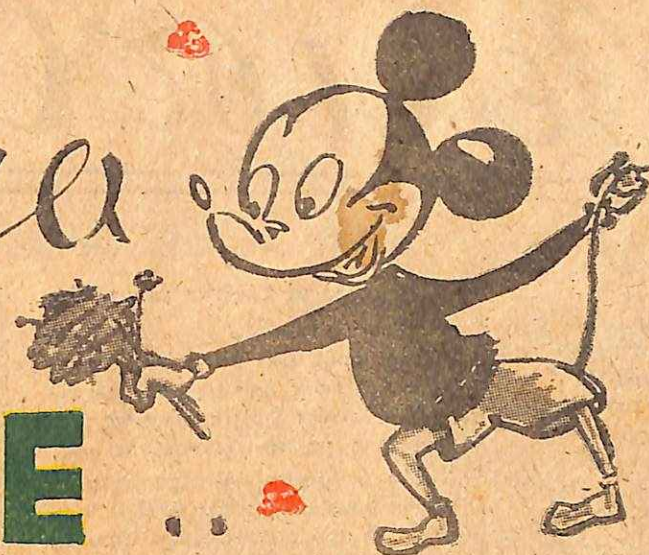
— Μα δεν έχει τίποτα! φώναξε παρανεμένη.

— Την έδωσα να την επισκευάσουν, διασέθηκε να εξηγήσει ο σφερό. Άντικατέστησαν τη μιαν πλευρά και το χερολί... Πάντως, ήθελα να σας ζητήσω συγγνώμη. Έκείνη τη στιγμή ή Χριστίνα είχε την άοριστη έντύπωσι πως κάτι ψεύτικο υπήρχε στις εξηγήσεις του. Απέδωσε όμως αυτό το αίσθημα στην κάποια αντίπαθειά που είχε δοκιμάσει από την πρώτη στιγμή γι' αυτόν τον άνθρωπο. Ο Σιλβί δει ύπερπορσε παρ' όλ' αυτά ούτε σε ευγέ νεια, ούτε σε προθυμία. Όμως αυτή ή κοίβος ή υπερβολική του υποχωρητικότητα διέθετε δυσμενώς τη νέα εναντίον του. Ο κύριος Μαρσελέν τον είχε προσλά-

Τα 20 χρόνια

MICKEY MAUSE

ΠΙΝ: από είκοσιτέσσερα ακριβώς χρόνια ένας νέος τότε Άμερικανός ζωγράφος και σχεδιαστής, με πολύ ταλέντο και φαντασία, είχε μια έμπνευσι που έπρόκειτο ν' αναστατώσει ολόκληρο τον κινηματογράφο. Ο Σαρλντ είχε σχεδόν αποτραβηχτεί από την πάσαγωγή ταινιών και έπρεπε να περάσουν μερικά χρόνια περίπου για να δουν οι θιασάρχαι του μιά νέα δημιουργία του, ο Χονδρός και ο Λιγνός είχαν αρχίσει να ξεπεφτούν και οι διάφοροι άλλοι κωμικοί, θάλεγε κανείς ότι είχαν χάσει τα νερά τους και δεν μπορούσαν πιά να δημιουργήσουν τίποτε.

Τὰ ἑκατομμύρια τῶν παιδιῶν, ὅμως, ποὺ ζοῦσαν σὲ ὅλες τὶς χώρες τῆς γῆς, εἶχαν ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ τοὺς ἐργάτες του. Εἶχαν συνηθίσει στὶς κωμῳδίες καὶ τ' ἄλλα παιδικὰ διδακτικὰ ἔργα ποὺ ἔδελταν, καὶ τώρα τὸ κενὸ ποὺ ἐδημιουργεῖτο δὲν ἄρεσε σὲ κανένα.

Από το κενό αυτό ήρθε η έμπνευση στο νέο «Αμερικανό ζωγράφο» που αναφέραμε στην αρχή. Ονομαζόταν Ντίσνεϋ. Ουάλλτερ Ντίσνεϋ, και είχε δουλέψει τα προηγούμενα χρόνια σε διάφορες διαφημιστικές και εμπορικές εταιρίες. Σιγά-σιγά είχε ειδικευθεί στα παιδικά είδη και, από τη δου-

λεία του ήταν ο πρώτος που είχε αντιληφθεί ότι τα παιδιά ο περστικός αυτός και άγνωστος στους μεγάλους κόσμος δεν ήταν πιά ευχάριστημένα από αυτό που τους προσέφερε τα χρόνια εκείνα ο κινηματογράφος.

Ἡ ἔμπνευσι τοῦ Ντίσνεϋ ἦταν τόσο ἀπλὴ, ὅσο καὶ αὐτὸ τοῦ Κολόμβου. Ἀφοῦ πιά οἱ ἡθοποιοὶ ποὺ μεχρὶν ἐλάτρευαν τὰ παιδιὰ δὲν τὰ ἱκανοποιούσαν, ἔπρεπε νὰ τοὺς θοῦν ἄλλοι ποὺ θὰ ξαναγίνονταν οἱ φίλοι τοῦ μικροῦ κοίτου. Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχαν καὶ δὲν βρισκόντουσαν τὰ ἡθοποιοὶ ποθενά, θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς δημιουργήσῃ. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ Ντίσνεϋ εἶχε φθάσει στὸ συμπέρασμα αὐτό, ἦταν ἐπὶ πλέον ζήτημα φαντασίας καὶ χρόνου. Ὅσοι ἡθοποιοὶ ὑπῆρχαν αὐτοὶ ποὺ θὰ ἀντικαθίστουνσαν τὰ ζωντανὰ ἡθοποιοὶ ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ κουράζονται νὰ παίξουν καὶ νὰ μιλήσουν.

[illegible]

Εναι, περίπου δημοσιονόμος. «Αφ' όσον τον Ντίσνεϋ τον έβλεπε στα τραγούδια του με όλο θαύμας και φίλους του και επί τούτοις ήμεις εργαζόμασταν υπερταχέως χωρίς να λαμβάνουμε καμία κοπή, ούτε διακοπές ούτε αδειών νεοεισέλθοντες ούτε τίποτε άλλο. Στο τέλος του χρόνου έγινε η πρώτη δημοσίευση του πρώτου τμήματος του πρώτου βιβλίου της κοούρας, αλλά περιέγραφε για το έργο του Ντιν δημοσίη- γησει, ό Ουώλτερ Ντίσνεϋ κάλεσε μερικούς φίλους του να τους έδειξε την ταινία που είχε φτιάξει. Ήταν μια ταινία άσπρη-μαύρη, χωρίς χρώμα. Τότε κρατούσε ένα τετραπύ- λλο όρας. «Ήρως της ταινίας αυτής ήταν ένα ποικίλο. "Όχι όμως ζωντανό πουτίκι αλλά μια ζωγραφιά, ένα σχέδιο που είχε εμπνευσθή και σχεδιάσει ο ίδιος ό Ουώλτερ. Ή- της. "Ο Ντίσνεϋ είχε διαπιστώσει το ποικίλο της ταινίας α- γγάλε Μιχάλη, αμερικάνικο. Μικρό. Και επειδή ό πουτίκο λέγεται «μάσος», το όνομα του πουτίκου που έβγαζε τον Ντιν ήγινε Μίκυ Μάους. Με αυτόν τον τίτλο και η ταινία που- ρίζουν σήμερα τα έκτομύρια. Τα υπόλοιπα που τον έβλε- πουν στις πέντε ήπείρους της γης.

Σήμερα ο Μίκυ Μάους, όπως και οι άλλοι ήρωες Ντίσνεϋ είναι οι πολυαγαπημένοι χαρακτήρες και με γυναικεία αλλά η πρώτη εντύπωσή τους προεκκάλυψε τη πρώτη εμφάνισή τους με τον ήρωα αυτόν δεν ήταν τόσο ευχάριστη. Αποκτήσαν την πρώτη εμφάνισή του Μίκυ Μάους σε διαφημιστικό κινηματογράφο στο σπίτι του Ντίσνεϋ, αλλά η πρώτη εμφάνισή του ριζώθηκαν και πιδό λίγοι ακόμη ενθουσιασμένοι. Οι περισσότεροι στάθηκαν διστακτικοί εμπρός στον νεότερο ήρωα αυτόν.

Ὅπως ἦταν φυσικό, ἡ στάσι αὐτὴ τῶν φίλων τῶν ἀπο-
γαίτευσε φοβερὰ τὸν Ντίσνεϋ. Καὶ ἡ ἀπαγορεύεσις τοῦ
γάλλωσε ὅταν στίς ἐπόμενες ἐβδομάδες προσπάθησε νὰ

τοίση την ιδέα του σε διάφορες κινηματογραφικές επι-
χειρήσεις. Καθώς από τους μεγιστάνες του Κινηματογράφου
δεν ενδιαφερόμε για την ταινία του Ντιονέ, και όλοι
προσπάση να την αποτρέψουν από την προσπάθειά του,
του την βίωσαν και καταδικασμένη σε άποτυχία.

Ἡ ἄλλη εὐτυχία, οὐτοῦτο ξαναπῆρε τοῦ θάρρους του. Ἡ γὰρ ἡλικία του ἦταν ὁ πολὺτιμος συμπαραστάτης του καὶ οἱ ὄμοι του κορμὸς μικρὸς τότε στὴν κοῦνια, μὲ τὸ χαμογελοῦν του τοῖς ἑσπέραις καὶ πρὸς τὸ ἔργο του. Γρηγόριο ξαναπῆρε ἀπὸ μαγκιὰ, οὐ χερί τὰ κραγιόνια καὶ τ' ἄλλα σύμβολα τῆς γήρατος. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως ἔκανε τὴ δουλειά του μὲ ἀποστομωτικά. Ἐνῶς γνωστός συγγραφεὺς ἠπὶ τοῦ ἠπὸστατοῦ ἡρώου του ἔγραψε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ φίλμ, αὐτοὶ προηγουμένως συζητήσαν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας γιὰ τὰ ἀρχαῖα τοῦ Ντιόνου. Ἐνῶς μουσικός, φίλος καὶ μὴ Ντιόνου, συνέλαβε νὰ γράψῃ τὴν μουσικὴ τοῦ φίλμ καὶ μὴ μικρὴν κινματογράφικὴν ἑταιρίαν τῆς Νέας Ὑόρκης δέχτηκε νὰ συμπαραστήσῃ αὐτὸν καὶ νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὰ μηχανήματα τῆς γυνὸς νὰ λησασθῇ σ' αὐτὰ καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ βγάλῃ μὲ ὅρτια γένη.

Ευχαριστήσαντες οὖν τὴν βοήθειά πού εἶχε καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ τὸν δίκαιον τοῦ ὁ Ντίσνεϋ, ρίχθηκε μὲ ὄρεξι στὴ δουλειά. Ἐργαζόμενος, κοπῶν ἀναπόλη, σχεδὸν ἐπὶ τέσσερες μῆνες μὲ τοὺς δύο βοηθοὺς του. Αὐτὴ τὴν φορὰ δούλεψε κανονικὰ σπανάκι καὶ χροματὰ, γίναν ἡ ταινία θὰ ἦταν ἐγχρωμῆ.

Στὸ τέλος τῆς προετοιμασίας ἦσαν ὁ θρίαμβος. Ἡ δουλειὰ εἶχε ἐπιτύχει καὶ ἡ συνεισφορά τοῦ Ντίσνεϋ καὶ τῶν φίλων του εἶχε ἀποδοθεῖ θαύμασι.

Ένας καλός διακινητής ανέλαβε από εκεί και πέρα να προωθήσει τη δουλειά. Έχοντας στα χέρια του την πολύτιμη εργασία του Ντίσνεϋ κινήθηκε δραστήρια και σύντομα η επιτυχία τον έφθασε. Το 1933 ο Ντίσνεϋ είχε πρωτοσκηφεί την ταινία του σιχίου. Το 1937 η πρώτη ταινία του με τον Μίκυ Μους του, της "Αμερικής", κέρδισε το βραβείο καλύτερης ταινίας.

[illegible]

Και ἐκκίνησεν τὸ χρῆμα ἐπὶ τὸν ἀνέροιο, ποῦ σπᾶ-
λα ἀνδραίνετο στὴ μέση του. Ἐκίνησε τὸ μικρὸ καλλιτεχνικὸ
φίλον με ῥαυδοὺς ὥστε πηγαίνει νὰ τὸ δοῦν στὶς σκότεινές ἀν-
θούσας τοῦ κινήματογράφου. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες, γυ-
ῖται, ἐγοῆτενε ὅλους με τίς μορφάς του, τὰ χρώματά του, τὶς
παρέες του, ἀκούει καὶ με τίς πονηριές του. Ὅλοι μιλοῦσαν

γιὰ τὸν Μίκυ Μάους καὶ ὅλοι πηγαινὶν νὰ ἰδοῦν τὸν Μίκυ Μάους.

Ξαφνιασμένος από την μεγάλη και ξαφνική επίτυχία του, που δεν την περίμενε, ο Ντίστουν δεν ήξερε τί να πει και να κάνει απέναντί στις εκπληκτικές θραυσματικά μικρών και μεγάλων που τον κατέλυαν από παντού. Σύντομα συνήλθε όμως και ξαναρχήθηκε στη δουλειά. Και να ήθελε να καθόταν, άλλωστε, δεν μπορούσε πιά. Από παντού έφταναν οι παραγγελίες και οι παρακλήσεις για να στείλει αντίτυπα της ταινίας του και για να δημιουργήσει νέες ταινίες. Ο Μίκυ είχε κατακτήσει την Αμερική.

Με ένθουςιασμό και μεγάλη όρεξη ο Ντίονεϋ όρχισε πάλι να δημιουργή. Αυτή τη φορά όμως δεν του έφθαναν οι δυο τρεις παλατιοί βοηθοί του. Έπρεπε να δημιουργήσει γρήγορα νέες ταινίες! γιατί όλοι οι κινηματογράφοι της Αμερικής έπυούσαν έπειγόντως ταινίες του Μίκυ Μάους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ : 'Ο Μίκυ ταξιδεύει στην Εύρωπη

Ταξείδι στ' Αύτρα

ΜΟΛΙΣ πήρε από την Διεθνή Αεροναυτική Επιτροπή την σχετική έντολή, που του ανέθετε την μελέτη και την κατάρτιση του νέου ταξιδιού στο άπειρον, ο λοχαγός Ραϊύ ασχολήθηκε, χωρίς άργοπορία, με την ανακάλυψη του κατάλληλου χώρου, όπου θα στέγαζε το έπιτελείο του. 'Η «Σούζαν», όπως την ονόμασε αργότερα, του φάνηκε ότι θα τον εξυπηρετούσε απόλυτα.

Μέσα σ' ένα χρόνο η μυστηριώδης πόλις ώρθονόταν σε μια από τις πιο απόκρημνες ακτές της Βρετανίας.

Οι πελώριες μπουλντόζες και τα διάφορα σύγχρονα μηχανικά μέσα είχαν ξεκαθαρίσει στο διάστημα αυτό την απέραντη περιοχή, που διάλεξε ο λοχαγός Ραϊύ για τις δοκιμές του.

Ένα τεράστιο κέντρο μελετών, απέραντα υπόστεγα, ένα φωτεινό εργαστήριο και πολυάριθμες κατοικίες που θα στέγαζαν το έπιτελείο του λοχαγού άλλαζαν ριζικά την παλιά άγρια μορφή της περιοχής.

Την εποχή εκείνη έγκαιροστάθηκαν κι' εγώ στη «Σούζαν», μαζί με τον πατέρα μου, τον διάσημο μηχανικό Ζώε.

Ο λοχαγός Ραϊύ τον είχε προσλάβει για να τον βοηθήσει με τις γνώσεις του στην κατασκευή του τέλειου αστροσκάφους, που θα οδηγούσε άνετα και χωρίς κίνδυνο τους ανθρώπους της γής στη σελήνη.

Ήμουν α δώδεκα χρονών. 'Η μητέρα μου είχε πεθάνει. Στην αρχή, ο πατέρας μου δίστασε να με κλείσει επί τρία ολόκληρα χρόνια στην απομονωμένη «Σούζαν». Τόσο υπελόγιζαν ότι θα κρατούσαν οι μελέτες και η ναυπήγηση του αεροπλοίου. Φοβόταν ότι η ζωή αυτή θα με κουράσει.

Πώς ήταν δυνατόν να με κουράσει η «Σούζαν»; Χίλιοι περίπου άνθρωποι ζούσαν στην επιστημονική αυτή πόλη. Η κίνησή της δεν σταματούσε ποτέ.

Οι καθημερινές δοκιμές για την επίτευξη των κοινών ιδανικών είχαν τόσο ενδιαφέρον, που θα δεχόμουν ευχάριστα να μείνω όλη την υπόλοιπη ζωή μου εκεί.

Ο λοχαγός με δέχθηκε με μεγάλη καλωσύνη.

— Θα θρής εδώ καμιά δεκαπενταριά παιδιά της ηλικίας σου, μου είπε. 'Ελπίζω ότι θα μπορήτε να μάς ξεκουράσετε με την ξεγνοιασιά σας, από την υπερεντατική εργασία μας. Πρόσεξε μόνο μη βρεθής ποτέ στα υπόστεγα ή στα αστροδρόμια, όταν θα ξεκινάμε για τις δοκιμές μας.

«Έχω υποσχεθώ στον εαυτό μου, συνέχισε ο λοχαγός Ραϊύ, ότι πριν κλείσουν τα τρία χρόνια θάχω στείλει στη σελήνη την καλύτερη αστρόσφαιρα της «Σούζαν», με ένα πλήρωμα εκλεκτό. Ποιος ξέρει, μικρέ Ζώε,

μπορεί ως τότε να είσαι σε θέση να λάβεις και σ' μέρος στην πρώτη μας εξόρμηση».

Το ίδιο θράδυ, ενώ συγυρίζαμε με τον πατέρα μου το μικρό σπιτάκι που μάς είχαν παραχωρήσει, κάποιος κτύπησε στην πόρτα μας. Έτρεξα να ανοίξω. Ένας μικρόσωμος άνθρωπος, αβούριστος, ντυμένος μ' ένα παλιό σακκάκι, βρώμικο από τα μηχανόλαδα, στεκόταν στο κατώφλι μας.

«Έχω υποσχεθώ στον εαυτό μου, ο λοχαγός Ραϊύ μου μίλησε για σένα. Φαντάζομαι πως θα υποσχεθώ και σε σένα, όπως και σε τρεις άλλες χιλιάδες ανθρώπους, να λάβεις μέρος

στην πρώτη επίσκεψή μας στη σελήνη. Μην τον ακούς και μην όνειροπολείς. Θάπρεπε να φτιάξη ένα μεγαθήριο για να χωρέσουν μέσα όλοι οι προσκεκλημένοι του. Άσε που πολύ αμφιβάλω αν θα κατορθώσω ποτέ να φτάσωμε ως εκεί.

Ο πατέρας μου παρακολουθούσε τη συζήτηση γελώντας με την καρδιά του. Ο περίεργος άνθρωπάκος ήταν ο κ. Ντιμότο, ο καλύτερος πιλότος στα αστροσκάφη της 'Εταιρίας Σολόνα, που είχε αναλάβει τη χρηματοδότηση της νέας επιχειρήσεως. 'Η Σολόνα βασιζόταν στην ικανότητά του για την επιτυχία του σχεδίου της.

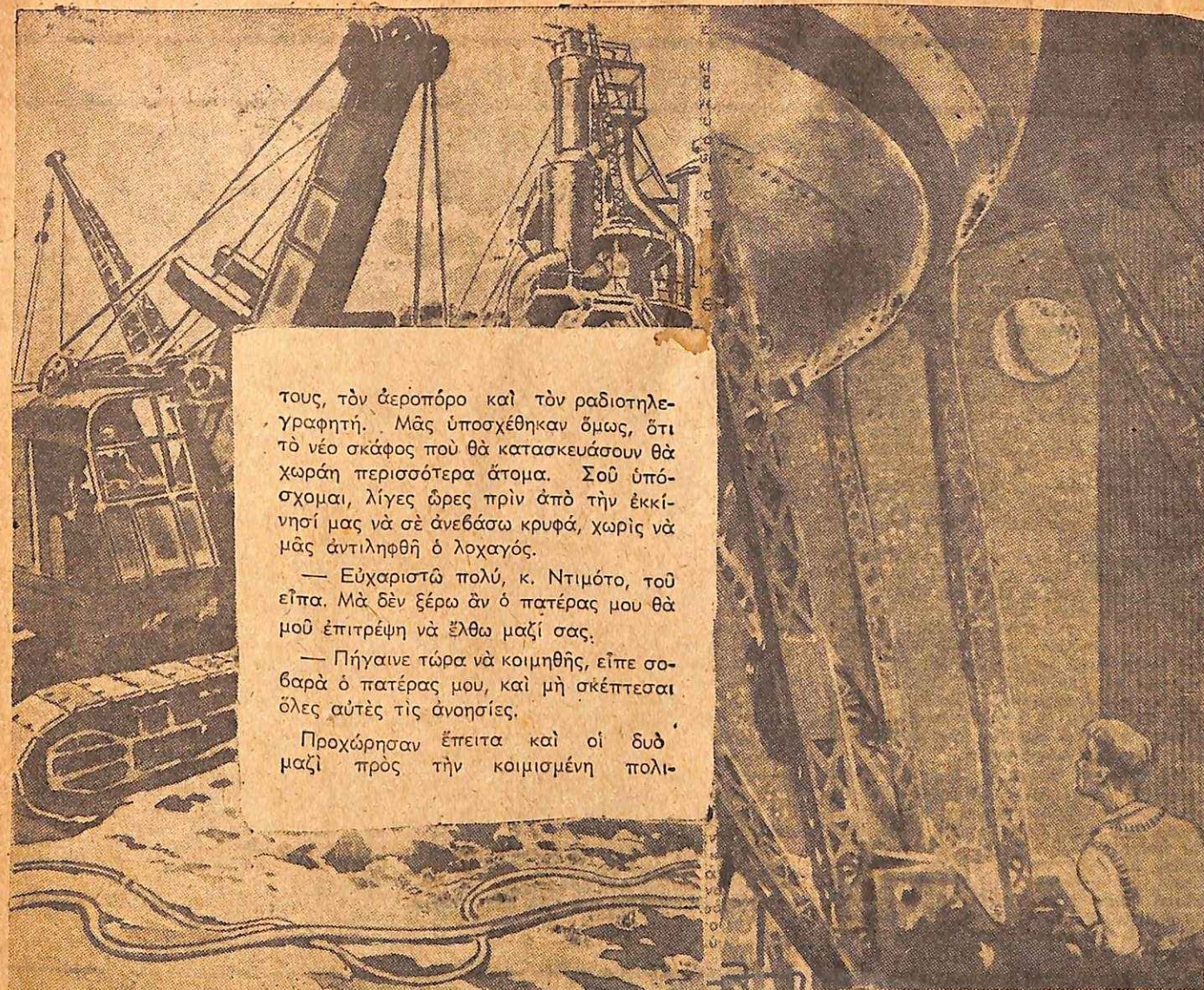
— Ξέρεις ποιός είναι ο Κοπέρνικος; ρώτησε ο κ. Ντιμότο γυρίζοντας πάλι σε μένα. Όχι, βέβαια. Είναι ένας από τους ανθρώπους, είπε ο πατέρας μου, της Σέ μερικές ημέρες, άλλωστε, θα είσαι αρκετά κατατοπισμένος στον τομέα αυτόν. Ο γέρο Βούρτς, ο καθηγητής της σεληνογραφίας, θα φροντίσει να σου μάθει όλες τις λεπτομέρειες του άστρου μας. Γιατί δε μιλάς καθόλου;

— Ο γυιός μου είναι πάντα σιωπηλός, όπως να γινώσθω καλά με τους ανθρώπους, είπε ο πατέρας μου. Πρόσεχε όμως, όταν πάρη θάρρος δεν θα μπορής να σταθής από τις ακατάπαυτες ερωτήσεις του.

Πρόσεχε τότε καλά, πρόσθεσε ο διάσημος πιλότος, απειλώντας με με το δάχτυλο. Μη ρωτήσης ποτέ τον λοχαγό Ραϊύ τί θα φέρη μαζί του από τη σελήνη. Θα κινδυνέψης να φας κανένα σφάλιαρο. Άλλωστε, τ'ό να φέρωμε πράγματα από τη σελήνη δεν περιλαμβάνεται στο πρόγραμμα της Σολόνα.

Η ώρα είχε περάσει και ο κ. Ντιμότο ετοιμάσθηκε να φύγη. Σταθήκαμε για λίγο στο κατώφλι της πόρτας μας θαυμάζοντας το άστρο μας, που έριχνε τις ανταύγειές του ανάμεσα στα ψηλά δέντρα της περιοχής.

— Άκουσέ με, αγαπητό μου παιδί, μου είπε τελικά ο Ντιμότο. Το σημερινό μας δοκιμαστικό αστροσκάφος, ή «Αγνή» μας, είναι τόσο μικρό, που μόλις χωράει τους δυο πιλό-

τους, τον αεροπόρο και τον ραδιοτηλεγραφητή. Μας υποσχέθηκαν όμως, ότι το νέο σκάφος που θα κατασκευάσουν θα χωράη περισσότερα άτομα. Σου υπόσχομαι, λίγες ώρες πριν από την εκκίνησή μας να σε ανεβάσω κρυφά, χωρίς να μάς αντιληφθώ ο λοχαγός.

— Εύχαριστώ πολύ, κ. Ντιμότο, του είπα. Μά δεν ξέρω αν ο πατέρας μου θα μου επιτρέψη να έλθω μαζί σας.

— Πήγαινε τώρα να κοιμηθής, είπε σοβαρά ο πατέρας μου, και μη σκέπτεσαι όλες αυτές τις ανοησίες.

Προχώρησαν έπειτα και οι δυο μαζί προς την κοιμισμένη πολί-

τεία. Πριν κλείσω την πόρτα μας, άκουσα τον διάσημο Ντιμότο να λέη στον πατέρα μου:

— Αύριο θάχουμε πάλι δοκιμές με την «Αγνή». Άφησε τις πόρτες του σπιτιού ανοικτές και δέσε το μικρό στο κρεβάτι του για να μην πέση από τις δονήσεις που θα προκαλέσωμε.

Έπεσα στο κρεβάτι μου και αποκοιμήθηκα άμέσως, χωρίς να ρίξω ούτε ένα βλέμμα στη σελήνη που έριχνε τις ανταύγειές της μέσα στο δωμάτιό μου

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια

ΟΙ ΛΟΥΚΟΥΜΑΔΕΣ

Ο κύριος Υμπερ Πουαρόν, αντιπρόεδρος της Εταιρίας Σαπουνιανών «Η Χρυσή Μπουμπουλήθρα» μου είχε κλείσει ραντεβού στο ζαχαροπλαστείο «Ροσόλ», για ν' αναλάβω την αντιπροσωπεία της Εταιρίας στην Ελλάδα. Όταν έχω κανεί μια τόσο σπουδαία συνάντησι, και μάλιστα σημαντική για την καριέρα του φορέα, το πιο επίσημο κοστούμι μου, το πιο άσπρο του και την πιο ακριβή γραβάτα του. Βάζει μάλιστα και λίγη μπριζαντινή στα μαλλιά του για να γυαλίζουν, όταν βεβαίως έχω μαλλιά. Έγω έννοια δεν είχα και το τελευταίο αυτό το παρέλκισα.

Εφτάσα έξω από το ζαχαροπλαστείο ακριβώς μια ώρα πριν από την καθωρισμένη. Δεν έπρεπε να κάνω τον κ. Πουαρόν να περιμένει. Ετοιμαζόμουν να μπω όταν κάτι μ' έκανε να σταματήσω. Μια ευχάριστη τσίγκνα πλανιόταν στον αέρα που έκανε τους διαβάτες ν' ανοίγουν εκστατικά τα ρουθούνια τους σαν τα λαγωνικά όταν μυρίζονται το λαγό. Κοίταξα ένα γύρω κι ανακάλυψα μια στενή πόρτα πλάι στο μεγάλο ζαχαροπλαστείο όπου έβραζαν λουκουμάδες.

Θα ξέρετε ασφαλώς ότι ο «Χαού» έχασε τα πρωτόκρια για ένα πιάτο φακές. Και θα συμφωνήτε μαζί μου πως το άρωμα από τους λουκουμάδες είναι πολύ πιο έλκυστικό κι ευχάριστο από τη μυρωδιά απ' τις φακές. Τι το παράξενο, λοιπόν, αν τρύπωσα στη στενωπό και είχα; Έχω μισή ώρα καιρό, σκέφτηκα, προφανώς απωσθήποτε να φάω μια μερίδα από τα ροδοκόκκινα και τροφαντά αυτά εδέσματα.

Το πιάτο έφτασε γαρνιρισμένο με άφθονο και παχύρρευστο μέλι. Είχα μπήξει το πηρούνι μου στον πρώτο λουκουμά όταν κατάλαβα ότι έβγαζε και με κοίτου. Γύρισα με τρόπο και είδα στο διπλανό τραπέζι δυο κυρίες κι ένα παιδί. Είχαν τελειώσει τα δικά τους πιάτα και καθόνταν συζητώντας και χαζεύοντας.

Μερικές γυναίκες βρίσκουν περιέργους τρόπους για να περνάνε την ώρα τους. Μπορούν να καθώνται και να παρακολουθούν με φθορό ενδιαφέρον πως βουτίζεται ο λουκουμάς στο μέλι, πως φεύγει από το πιάτο καρφωμένος στο πηρούνι, πως μπαίνει στο στόμα σας, πως μασάται, πως καταβαίνει απ' το λάρυγγι σας και... στενοχωριούνται ασφαλώς που δεν έχουν άκτινες Ραϊντγκεν για να τον δουν να φτάνει και στο στομάχι σας. Εντελώς άλλο ενδιαφέρον όμως έχουν μερικά παιδιά.

Ο μικρός που είχα απέναντί μου ήταν ως πέντε χρονών, στην ηλικία δηλαδή, που τα παιδιά είναι χαριτωμένα και δεν έχουν αρχίσει να διαβάζουν «Διαπλάσι». Είχε τα μάτια του καρφωμένα στο πιάτο μου, ξερομασούσε, ξεροκατάπινε και κάπου κάπου γλυφόνταν. Δεν έβλεπα ένα χεράκι να τρυπώνει στο πιάτο μου, να πιάνει ένα λουκουμά και να φεύγει μαζί του. Ακουσα ταυτόχρονα ένα «μή!», και με το «μή» έκανα πέρα για να μη με πάρουν τα μέλια που έτρεχαν χειμαρρωδώς από το λουκουμά. Με το «μή» όμως το χεράκι του μικρού έκανε μια παλινδρομική κίνησι προς το πιάτο και πάλι προς τα έξω που ήταν αρκετή για να γαρνιρίσει τα παπούτσιά μου με μια σειρά από κόμπους μελιού σαν κεντήματα. Ένα κομμάτι εν-χειμάρη νιές χάντρες. Ένα κομμάτι εν-τελώς πριτίττο φυσικά που μ' ένα χαρτί έβγαζε να το σκουρύνω.

— Παιδί είναι, μην το συνερίζεστε κύριε, είπε η μία από τις κυρίες.

— Παρακαλώ κυρία μου. Δεν πειράζει. Τι λέτε; απάντησα.

Ο μικρός είχε απομακρυνθεί σε μια άκρη και μασούσε με δουλιμία τη λεία του πασαλείβοντας το στόμα του, τα χέρια του και τη μπλούζα του με μέλια.

— Ζήτησε συγγνώμη από τον κύριο και πές ευχαριστώ που σου έδωσε το γλυκό, του φώναξε η κυρία που είχε μιλήσει και πριν και που φαίνεται ήταν η μαμά του.

Περίμενα πως το πράγμα θα τελείωνε εκεί, μ' ένα με συγχωρείτε και μ' ένα ευχαριστώ πολύ, μα άπατηθήκα. Σαν δρομέας που άκουε το μπάν του αφέτη ο μικρός ρίχτηκε κατά πάνω μου. Είδα τα πασαλείβμένα του μούτρα, τα χέρια του, το στήθος του που γυάλιζαν από το μέλι να πλησιάζουν και τραβήχτηκα πίσω με την καρδιά μου όσο φυσικά μου επέτρεπε ο στενός χώρος του μαγαζιού.

Θέλει να σάς φιλήσει το χέρι, μου φώναξε η μαμά του. Έτσι πάντα όταν του λέμε να ευχαριστήσει κάποιον θέλει να του φιλήσει το χέρι. Αφήστε τον, δεν πειράζει.

Ένας λόγος ήταν να τον αφήσω. Μα και πάλι γινόταν να μη τον αφήσω; Είχε ριχτεί πάνω μου και πάλευε να μου αρπάξει το χέρι λες και ήταν κάτι φοβερά

πολύτιμο που έπρεπε οπωσδήποτε να τ' αποκτήσει. Του τώσασε, τέλος πάντων, για να τελειώνω, το φίλησε και το απόσυρα πασαλείβοντάς με μέλια ως τον άγκωνα. Το κακό είναι που καθώς έκανα να τραβήξω έρριξε κάτω το πηρούνι. Έσκυψα για να το πιάσω και τότε έγινε το πιο μεγάλο κακό. Θέλησε ίσως να έπωφελήθη από την ευκαιρία για να πάρει και άλλο λουκουμά, θέλησε να βοηθήσει κι αυτός στο πιάσιμο του πηρουναίου. Δεν ξέρω. Το γεγονός είναι πως άκουσα ένα φοβερό θόρυβο, το τραπέζι κύλησε πλάι μου, οι λουκουμάδες σκορπίστηκαν στους ώμους μου και το πιάτο βρέθηκε αναποδογυρισμένο στο κεφάλι μου σαν καπέλλο κινέζικο. Κι εκείνη τη στιγμή...

Ναί, μη γελάτε. Εκείνη τη στιγμή είδα τον κ. Υμπερ Πουαρόν να στέκεται στην ανοιχτή πόρτα του μαγαζιού και να παρακολουθεί μ' ενδιαφέρον τα συμβαίνοντα. Περνούσε φαίνεται για να πάει στο «Ροσόλ», είδε κάτι να γίνεται και στάθηκε. Με κοίταξε για λίγο με το άπιδανο αυτό καπέλλο στο κεφάλι μου, ύστερα γύρισε, προχώρησε ως την άκρη του πεζοδρομίου, φώναξε ένα ταξί κι έφυγε.

Αυτό εξηγεί φαντάζομαι το γιατί δεν είμαι σήμερα αντιπρόσωπος της Εταιρίας Σαπουνιανών «Η Χρυσή Μπουμπουλήθρα». Όπως εξηγεί εξ άλλου και το γιατί πήγα προχτές στο οστεοφυλάκειο όπου φυλάγονται τα κόκκαλα της για γιάς μου κι έκανα όρκο να μην ξαναπατήσω ποτέ, μα ποτέ πια σε λουκουματζίδικο.

ΔΟΚΤΩΡ ΛΟΕ

ΔΥΟ ΝΕΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΰρχιζουν από το τεύχος αυτό
ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ."

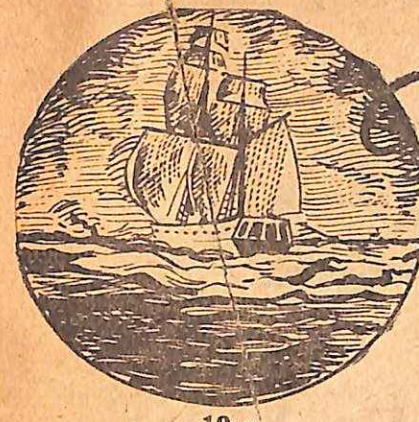
1) Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΛΙΤΣΑ

"Ένα εξαιρετικό ανάγνωσμα περιπετειάς και μυστηρίου.

2) ΤΑΞΙΔΙ ΣΤ' ΑΣΤΡΑ

Μια περιπετειώδης αποστολή εις τὸν κόσμο τῶν ἄστρων.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΑ ΔΥΟ ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

100

Τὸ μυστήριον τοῦ ΣΑΝ ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ

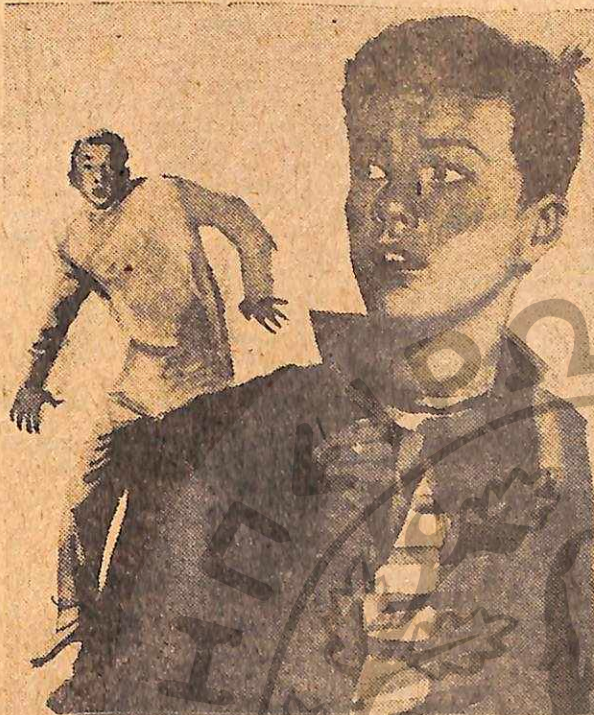
ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΤΟΥ ELLIS DILLON

"Αν οι άνθρωποι των καροβιών δεν δεχόντουσαν να με πάρουν μαζί τους; "Αν ήταν φίλοι του Έρικ; Πας θα κατάρθωνα να τους πείσω; Ένα αν δραπετεύα με τον Χουάν ή κατάστασις θα άλλαζε. Θα εύρισκε αυτός τον τρόπο να τους πείση.

"Αλλως τε ήταν Ισπανός όπως και τα πληρώματα των καροβιών που είχα ξεχωρίσει στην προκυμιά όταν μάς έβγαζαν από το «Σάντα Τερέσα». Ήταν βέβαιο ότι θα είχαν περισσότερη εμπιστοσύνη στον Χουάν. Σκέφθηκα ταυτόχρονα ότι ο Χουάν δεν θαχε καμιά αντίρρηση να ξαναγυρίσει στην Ιρλανδία αν τον έπειθα ότι το «Σάν Σεμπάστιαν» βρισκόταν εκεί.

Απομακρύνθηκα από το παράθυρο και πήγα και κάθησα σε μια γωνιά του δωματίου. Ο Μανουέλ ανάπνευσε με ανακούφιση. Κατάλαβα ότι παρακολουθούσε όλες μου τις κινήσεις. Δεν είναι άπίθανο να με σταματούσε αν προσπαθούσα να δραπετεύσω.

Κοίταξε κατάματα τον Χουάν με δυσπιστία. Του εξήγησα τότε, ότι ήταν κι αυτός αιχμάλωτος μαζί τους. Συνήλθε κάπως και μπόρεσε να μάς ευχαριστήσει που τον λυσαμε.

— Καύμενε Πάτ, μου είπε, σ' έπιασαν και σένα; Τους είπες που βρίσκεται τον «Σάν Σεμπάστιαν»;

— Περιέργη ερώτησις. Μήπως ισού είπα ποτέ ότι ξέρα που βρίσκεται; του απάντησα με ψυχραιμία.

— Α! εξακολουθείς πάντα να παριστάνεις τον ανήξερο. Τότε θα κάνω αλλοιωτικά την ερώτησί μου. Σε ρώτησαν αν ξέρεις που είναι το «Σάν Σεμπάστιαν»;

— Όχι. Αλλωστε δεν απαντώ πάντα σ' ό,τι με ρωτήσουν.

Ο Μανουέλ άρχισε να με πιέζει και να με παρακαλῇ να δώσω όλες τις πληροφορίες που θα μου ζητήσουν για να αποφύγουμε τα δυσάρεστα επακόλουθα της σιωπής μου. Φαινόταν καθαρά, ότι προσπαθούσε με κάθε τρόπο να σώσει τη ζωή του. Πολύ πιθανόν οι δεσμοφύλακες μας να του είχαν υποσχεθεί ότι θα του δώσουν την ελευθερία του αν με έπειθε να τους μιλήσω για το «Σάν Σεμπάστιαν». Γύρισα τότε και είπα στο Χουάν:

— Καλύτερα να φύγω... γρηγορώτερο από δω. Αν αναβάλωμε τη δραπετεύσι μας, ο Μανουέλ μας προδίδει.

Ο Χουάν προσπαθούσε εν τώ μεταξύ να ανοίξει τα παραθυρόφυλλα χρησιμοποιώντας ένα σουγιά της σπέσης. Κατάρθωσε τελικά να ανοίξει λίγο το παράθυρο και το φως του ήλιου καλωσόρισε το δωμάτιο. Ξανάκλεισε με προσοχή και μου είπε:

— Το παράθυρο ανοίγει εύκολα. Θα δώ έξω για να προσπαθήσω να μάθω τι κάνουν οι έχθροι μας.

— Πρόσεξε μη σε αντιληφθούν, του είπα. Εγώ όμως τι θα κάνω αν ο Μανουέλ αρχίσει να φωνάζει στο διάστημα της απουσίας σου; Οι έχθροι θα τον ακούσουν, θα μπουν στο δωμάτιο και θα αντιληφθούν ότι λείπεις!

— Ο Μανουέλ δεν θα κουνήσει, απάντησε ο Χουάν. Πλησίασε τότε τον Ισπανό και του είπα χαμηλόφωνα:

— Μην βιάλης τσιμουδιά, ώσπου να γυρίσω.

Ο Μανουέλ δεν απάντησε. Ο Χουάν δρασκέλισε το παράθυρο και βρέθηκε έξω.

Αισθανόμουν άκατανίκητη επιθυμία να τον μιμηθώ και να προσπαθώ να δραπετεύσω μόνος μου. Πλησίασα προς το παράθυρο. Αν κατάρθωνα να στρίψω πίσω από το βράχο που ορθωνόταν στο πλάι του σπιτιού θαφτανά άμέσως στην ακτή. Θα ακολουθούσα έπειτα το δρόμο προς τη πόλι. Κάποιο από τα καράβια που ήταν άραγμένα στο λιμάνι θα πήγαινε ίσως προς την Ιρλανδία. Είχα προχωρήσει ήδη προς το παράθυρο όταν βούρθε μια δεύτερη σκέψι.

— Και γιατί δεν θα με σκοτώσουν όταν θα τους πω που βρίσκεται το «Σάν Σεμπάστιαν»; Χάνομε πολύτιμο καιρό αντί να προσπαθώμε να δραπετεύσωμε. Κάτι που δεν μπορώ όμως να καταλάβω, είναι γιατί μάς έκλεισαν σ' ένα δωμάτιο που το παράθυρό του ανοίγει τόσο εύκολα.

— Είχαν βάλει σκοπό απ' έξω, απάντησε ο Χουάν. Του έδωσα μια γραβιά και το έρριξα κάτω, αναίσθητο για να μπορέσω να προχωρήσω.

— Τότε πάμε να φύγωμε, πριν συνέλθει.

— Λοιπόν Μανουέλ, θα μάς ακολουθήσης ή θα μείνεις με το φίλο σου τον Έρικ;

— Έρχομαι, είπε ο Μανουέλ. Ο Χουάν ανοίγει το παράθυρο. Άνέθηκε άπανά. Τον ακολουθούσα. Πίσω μου έρχοταν ο Μανουέλ. Στρίψαμε το δρόμο που πλαισίωνε το σπίτι. Γύρισα και κοίταξα πίσω μου. Το σώμα του σκοπού δεν δρισκετόταν εκεί που είχε πη ο Χουάν. Νάχε άραγε συνέλθει και ναχε συρθεί για να βρή τους συντρόφους του και να τους έδωσι τη ση για την απόδρασί μας;

Όταν φτάσαμε στην ακτή σταμάτησα μια στιγμή για να τους εκθέσω το σχέδιό μου. Να πείσωμε το πλήρωμα του «Σάν Φερνάντο» που ήταν άραγμένο στη προκυμιά να μάς πάρουν μαζί τους ως το Γκαλιουαίη. Ο Χουάν βρήκε την ιδέα μου πολύ καλή. Ο Μανουέλ δεν μίλουσε καθόλου.

Φτάσαμε τελικά στο δρόμο που οδηγούσε προς τη πόλι. Κυτάζα συνεχώς πίσω μου για να δω αν οι έχθροι μάς κυνηγούσαν. Πού και πού μερικοί γεωργοί δούλευαν στα κτήματά τους. Οι δυο σύντροφοί μου συνέχιζαν το δρόμο τους χωρίς να ανησυχούν καθόλου. Ο Χουάν φαινόταν κατευνασισμένος.

Αντικρύσαμε τέλος τις στέγες των πρώτων σπιτιών. Ο δρόμος μου φαινόταν ατέλειωτος. Ανημπονούσα να βρεθώ πάνω στο «Σάν Φερνάντο» που θα με μετέφερε στη πατρίδα μου. Φοβόμουν μήπως το καράβι είχε ξεκινήσει στο διάστημα αυτό. Ηούχασα όμως όταν πλησιάζοντας περισσότερο διέκρινα ανώμαλα σε δυο στέγες σπιτιών τη σπανιόλικη σημαία που κυματίζει πάνω σ' ένα κατάρτι. Γιατί όμως η σημαία του καραβιού φαινόταν κρεμασμένη πλάγια;

Αντί να μπούμε κατ' ευθείαν στη πόλι, ακολουθούσαμε την προκυμιά, διασχίζοντας διάφορα δρομάκια. Τα καταστήματα ήταν γεμάτα φαγωσιμα είδη και διάφορα γλυκά. Έπρεπε να επιβληθώ πολύ στον εαυτό μου για να συνεχίσω το δρόμο μου χωρίς να σταματήσω. Το στομάχι μου ήταν τελείως άδειο κι ο πειρασμός πολύ μεγάλος.

Αισθανόμουν μεγάλη ανακούφιση όταν απομακρυνθήκαμε πειά από τα καταστήματα. Φτάσαμε στη προκυμιά. Το θέαμα που αντικρύσα με κοκκάλωσε. Δεν έβλεπα μπροστά μου παρά μια απέραντη έκτασι άμμου. Τα καράβια ήταν όλα πεσμένα στο πλάι. Ός και τα μικρά βαρκάκια ήταν πλავισμένα στην άμμο. Το «Σάντα Τερέσα» ήταν πάντα εκεί καθώς και το «Σάν Φερνάντο». Το κα-

ρεθεί στο δρόμο δάσιστα όλες τις ελπίδες μου ήταν ακουμπισμένο στη προκυμμία. Η πρόμνη του και όλο το μέρος του σκάφους που φαινόταν ήταν σκεπασμένα με φύκια.

Μούρθε να μπήξω τα κλάματα. Δεν είχε πια καμμία ελπίδα. Είχα ακούσει τους συγχωριανούς μου να μιλάνε γι' αυτό το φαινόμενο που ήταν άγνωστο στις δικές μας ακτές. Ήταν η πασίγνωστη άμπατος των ακτών της Βρετανίας.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΝΗΣΑΚΙ

— Ο Χουάν μου χαμογέλασε απελπισμένα.

— Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο, παρά να περιμένουμε.

— Δεν μπορούμε άραγε να σπρώξουμε μία από τις άμακάντους στη θάλασσα, ρώτησα χωρίς να σκεφθώ τί λέω.

— Κι έπειτα. Να φτάσουμε στην Ισλανδία με την άμακατο; Δεν γίνεται. Πρέπει να περιμένουμε την πολύροια.

— Κι' αν εμφανισθώ ό' Έρικ εν τω μεταξύ;

— Ήμουν κατάπληκτος για την ήρεμία του Μανουέλ, που παρακολουθούσε τη συζήτηση μας χωρίς καμμία συγκίνηση.

— Έχω ξανάρθει εδώ, συνέχισε ο Χουάν και ξέρω ένα μέρος όπου θα μπορούσαμε να μείνουμε.

Κι' αν το καράβι φύγει χωρίς να το αντιληφθούμε; θα χάσουμε κάθε ευκαιρία να δραπέτευσουμε.

— Ο φίλος μου που βρίσκεται εδώ θα φροντίσει να μας ειδοποιήσει. Ένώ αν μείνουμε στη προκυμμία θα τραδηώμε την προσοχή του κόσμου.

Κατάλαβα πως είχε δίκιο. Με ξένισε όμως ακόμα η ιδέα του πως ο Χουάν ήξερε τον τόπο και τον χρόνο σχετικά.

— Έχω φίλους παντού γιατί έχω ταξιδέψει σ' όλα τα μέρη του κόσμου. μου άπαντησε.

Τον πίστεψα χωρίς διαταγμό. Ήταν τόσο έξυπνος και τόσο εύχαριστος ώστε κανείς δεν θα άρνιόταν να τον έμπιστευση. Του ζήτησα συγγνώμη για τις ύποπτες μου.

— Έχεις δίκιο να ύποπτεύεσαι, μου είπε. Ο κόσμος είναι γεμάτος από κακούς ανθρώπους.

— Πάμε να φύγουμε, είπε ο Μανουέλ. Ο κόσμος άρχίζει να μας κοιτάζει περίεργα.

— Ο Χουάν θα μας οδηγήσει, του είπα, ακολουθώντας πια με άπολυτη έμπιστοσύνη τον σύντροφό μας.

Διασχίσαμε τη προκυμμία και άρχισα να σκορφαλώνω ένα δρόμο άνηφορικό ανάμεσα στα σπίτια. Οι κάτοικοι δεν μας πρόσεχαν καθόλου. Ο δρόμος άκολουθούσε την κορυφή του λοφίσκου. Όλη η προκυμμία με τα πλαγιασμένα στην άμμο καράβια της ξετυλιγόταν μπροστά στα μάτια μας. Από την άλλη πλευρά του δρόμου άρθονόταν ένας μεγάλος τοίχος. Σε λίγο φτάσαμε μπρός σε μία μικρή ξύλινη πόρτα. Ο Χουάν την άνοιξε με ευκολία.

Βραβήκαμε σ' ένα περιποιημένο κήπο αυτών με μπλιές και κάτι πελάκια κίτρινα λουλούδια που μου ήταν άγνωστα. Στο βάθος του κήπου ύπήρξε ένα σπίτι σκεπασμένο με τούβλα. Από τη μισάνοιχτη πόρτα του φαινόταν ένας δροσερός διάδρομος.

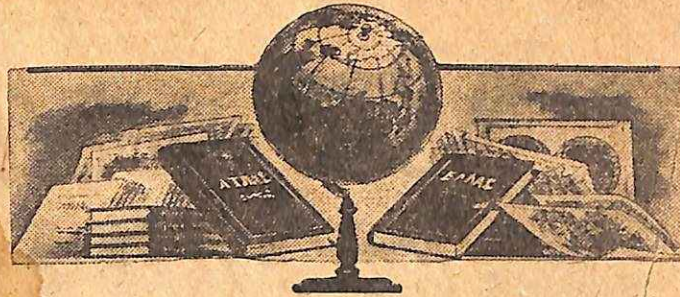
— Περιμένετε με εδώ, είπε ο Χουάν. Πώς να δώ αν ο φίλος μου είναι μέσα.

Διασχίσι τον κήπο και μπήκε στο σπίτι χωρίς να κτυπήσει.

Πεινούσα τόσο πολύ, ώστε μου έρχονταν η όρεξη να δογκάσω τον Μανουέλ. Αποτομήθηκε και αν ήταν η άπάντησι του Χουάν, είχα τουλάχιστον την ελπίδα ότι θα μας έδινε κάτι να φάμε. Μ' έκανε κατάπληξη η άδιαφορία των Μανουέλ μου σι' έζητμα της τροφής.

Ο Μανουέλ καθόταν δίπλα μου άμυλητος.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεις

Το θερμόμετρο

ΣΗΜΕΡΑ κάνει πολύ κρύο έξω. Βγάλτε το θερμόμετρο στην αυλή και κοιτάξτε το. Δείχνει 7 ή 8 βαθμούς. Στο σπίτι μέσα δείχνει 13. Αν έχετε σόμπα ή καλοριφέρ και άνεβάσετε τη θερμοκρασία στους 17—20 βαθμούς, είσαστε ευτυχείς. Είναι άλλα παιδιά που δεν έχουν.

Θυμάσαστε τι θερμοκρασία είχαμε το καλοκαίρι; Είχαμε 32 βαθμούς μέσα στο σπίτι και, καμμία φορά 42 βαθμούς έξω στη σκιά.

Ασφαλώς θα σάς έτυχε ν' άρρωστήσετε. Καμμία γριππούλα, ή κακοστομάχιασμα, ή και κάποτε κάτι σοβαρότερο. Η πρώτη λέξη που άκούτε από τη μαμά σας, μόλις σάς δώ άκεφο, είναι: το θερμόμετρο. Κι' ώσπου να σηκωθείτε από το κρεβάτι το θερμόμετρο θα σάς είναι άχώριστος σύτροφος και πολύτιμος σύμβουλος. Αυτό, όταν ή λεπτή άσημιά στήλη του θα κατέβει κάτω από την κόκκινη γραμμή που γράφει 37, θα σάς πη πως έφτασε πια ή ώρα ν' αφήσετε τα ζεστά σκεπάσματα και να παίξετε λίγο με το τρανιάσας στο δωμάτιό σας.

Θα έχετε παρατηρήσει πολλές φορές θερμόμετρα μέσα σε ψυγεία, μέσα σε διτρίνες όπου οι κρεπώλες εκθέτουν τα κρέατα ή οι λαχαροπλάστες τα γλυκά. Επίσης σε έπωαστικούς κλιβάνους όπου οι γιατροί καλλιεργούν μικρόβια, σε θερμοκήπια, σε φούρνους, σε εργοστάσια όπου κατεργάζονται μέταλλα και σε πολλά άλλα μέρη. Το θερμόμετρο είναι ένα έξαιρετικά πολύτιμο όργανο, που μας βοηθά άνεκτίμητα σε πολλούς τομείς της ζωής μας.

Πότε και από ποιόν έφευρήθηκε το θερμόμετρο δεν είναι γνωστό. Συνήθως το άποδίδουν στον Βάκωνα ή στον Γαλιλαίο. Στην άρχαιότητα επίσης ήταν γνωστά θερμομετρικά όργανα που λέγονταν θερμοσκόπια.

Τα θερμόμετρα βασίζονται γενικά στην άρχή της διαστολής και συστολής των σωμάτων. Όλα τα σώματα, είτε στερεά, είτε υγρά, είτε αέρια είναι, όταν ζεσταίνονται αύξάνουν σε όγκο. Το αντίθετο συμβαίνει όταν κρύνουν. Είναι λοιπόν κάτι πολύ άπλο το θερμόμετρο και εύκολο να καταλάβουμε πως λειτουργεί.

Πάρτε το θερμόμετρο του τοίχου— με προσοχή μην το σπάσετε— ή το ιατρικό θερμόμετρο και κοιτάξτε το. Στο κάτω μέρος έχει ένα μικρό σφαιρικό γυάλινο δοχείο—στο ιατρικό είναι μακροβόλο— γεμάτο με υδράργυρο. Συνέχεια, μέσα στη γυάλινη θήκη, είναι ένας λεπτός γυάλινος σωλήνας όπου ανεβαίνει σαν στήλη ο υδράργυρος. Αν ζεσάνετε το δοχείο, θα δώτε τον υδράργυρο ν' ανεβαίνει. Αν το κρύνετε, θα δώτε τον υδράργυρο να κατεβαίνει. Τι συμβαίνει; Άπλούστατα, με την θέρμανσι ο υδράργυρος δια-

στέλλεται και ζητά να καταλάβη μεγαλύτερο χώρο. Τον χώρο αυτόν τον βρίσκει μόνο στον τριχοειδή σωλήνα που είναι άδειος, και μάλιστα άδειος και από άέρα. Όταν κρύνει ο υδράργυρος μαζεύεται και ή στήλη ύποχωρεί.

Πλάι στον τριχοειδή σωλήνα υπάρχουν άριθμοι. Είναι ή θερμομετρική κλίμακα. Αν προσέξετε, θα δώτε στην κορυφή αυτής της κλίμακας ένα 0. Ή πάλι, από τη μία μεριά ένα C και από την άλλη ένα R ή ένα F. Τα γράμματα αυτά C, R και F σημαίνουν τις τρεις διαφορετικές κλίμακες (Κελσίου, Ρεωμύρου και Φαρενάιτ) που χρησιμοποιούνται σήμερα. Στην κλίμακα Κελσίου και Ρεωμύρου το 0 αντίστοιχεί στη θερμοκρασία που έχει ο πάγος όταν λύνει. Στην κλίμακα Κελσίου το 100 δείχνει τη θερμοκρασία του νερού όταν βράζει. Η ίδια θερμοκρασία στην κλίμακα Ρεωμύρου σημειώνεται με 80. Η κλίμακα Φαρενάιτ στη θερμοκρασία του λυκαμένου πάγου σημειώνει 32 και στη θερμοκρασία του βραστού νερού σημειώνει 212.

Ας κάνουμε τώρα μία σύγκρισι άνάμεσα στις τρεις κλίμακες. Στους 100 βαθμούς Κελσίου αντιστοιχούν 80 Ρεωμύρου και 212—32=180 Φαρενάιτ. Για να μετατρέψουμε λοιπόν βαθμούς Ρεωμύρου σε Κελσίου τους πολλαπλασιάζουμε επί 100 και διαιρούμε το γινόμενο διά 80. Για να μετατρέψουμε βαθμούς Φαρενάιτ σε Κελσίου αφαιρούμε τον άριθμό 32, πολλαπλασιάζουμε το ύπόλοιπο επί 100 και διαιρούμε το γινόμενο διά 180. Άπλούστατα:

$$C = \frac{100}{80} R = \frac{100}{180} (F - 32) \text{ ή } \frac{5}{4} R = \frac{5}{9} (F - 32).$$

$$\text{Άπλούστερα: } C = \frac{5}{4} R = \frac{5}{9} (F - 32).$$

Ύπάρχει μία πρακτικότερη μέθοδος για να μετατρέψουμε βαθμούς Φαρενάιτ σε Κελσίου. Προσθέτουμε στον άριθμό τους 40, πολλαπλασιάζουμε επί 5 και από το γινόμενο αφαιρούμε 40.

Σημειώνουμε τη θερμοκρασία που δείχνει το θερμόμετρο βάζοντας πάνω δεξιά στον άριθμό ένα μικρό ° που σημαίνει βαθμοί και πλάι το γράμμα της κλίμακας που χρησιμοποιούμε. Έτσι ή θερμοκρασία που δώρηκε στην αυλή γράφεται 7°C ή 5,6°R. Το σπιτιού 13°C ή 18°R και ή θερμοκρασία που έχει το σώμα σάς 36,8°C. Όταν ή θερμοκρασία είναι κάτω από το 0 σημειώνουμε μπροστά από τον άριθμό ένα — Άπλούστατα — 20°C, ή — 16°R, ή — 14°F.

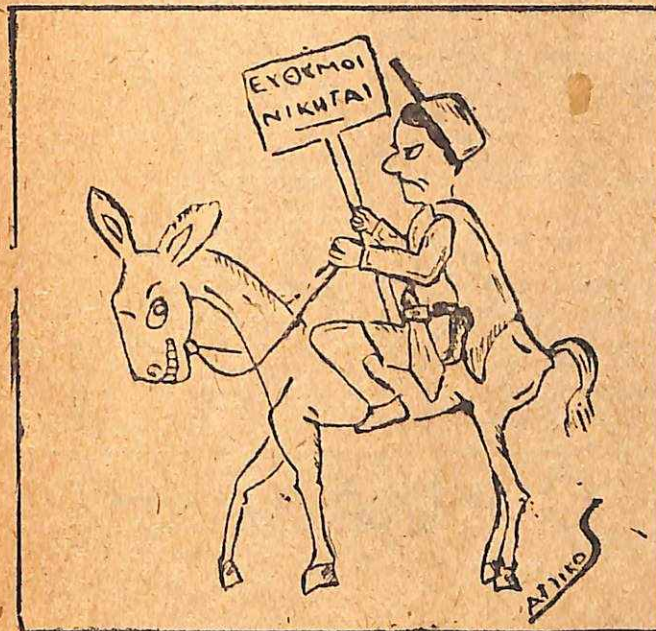
Το βκίτσο μας

Σήμερα προτιμήσαμε ν' άλλάξουμε λίγο την στήλη αυτή. Μέχρι τώρα δημοσιεύαμε σε κάθε φύλλο μας ένα μόνο σκίτσο άναγνώστου μας και περισσότερες άπαντήσεις σε άπορίες και παρατηρήσεις που μας έστελναν οι καλοί μας φίλοι. Άλλ' έπειδή άνάμεσα στα σκίτσα που παίρνουμε ύπάρχουν και μερικά πολύ καλά, προτιμήσαμε σήμερα ν' αφήσουμε έξω τη μικρή μας συζητησούλα και να γεμίσουμε τη σελίδα με μερικά από τα πιο έπιτυχημένα σκίτσα που πήραμε από τους άναγνώστες

μας. Βέβαια, αυτό δεν σημαίνει ότι μόνο τα σκίτσα που δημοσιεύουμε σήμερα είναι καλά. Και πολλά άλλα έχουν άμορφη γραμμή και πολύ γούστο.

Ελπίζουμε σύντομα να κατορθώσουμε να ξαναδώσουμε μία σελίδα μας με μερικές άκόμη από τις συνεργασίες σκίτσα που μας στέλνουν οι φίλοι μας. Προς το παρόν στέλνουμε σε όλους τους γαιρετισμούς, την άγάπη μας και τις εύχές μας.

ΜΙΝΩΣ

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ (Σ. Άττικου)

ΤΟ ΠΑΠΑΚΙ

(Χαρ. Γ. Κατσούνη. Λαύριον)

Μετά τον θερισμό (του Ξιφία)

ΑΔΙΠΙΝΙΣΤΑΙ ΣΤΗΝ ΜΥΚΟΝΟ

Συνέχεια από τη σελίδα 2

ο σκοπός είναι να ξελασπώσωμε. Εύτυχώς ένα βολικό πλαινό κατηφόρισμα με βοηθεί να πιάσω το καλάθι γαντζωμένο γυρωτικά με την πετονιά από 'να θάμνο.

Αποκαρδιωμένος σαν κυνήγος χωρίς μπαρούτι και σκάγια πιάνομαι εδώ από κάποιο μικρό θυμάρη που ξεκολλά και μ' έξαποστέλλει, εύτυχώς όχι πολύ βαθειά και με «έλαφρους μώλωπας», όπως βόγραφε το ιατρικό δελτίο και παρακάτω σέρνοντας άνάσκελα για να μη βλέπω την επικίνδυνη κατεβάσις. Στο πέρασμα ξεκολλάνε και καταρακουλών χώματα και πέτρες μαλακωμένες από το χιονόνερο. Στην άπελπισία μου, βλέπω τη θάλασσα χαμηλά να τραγουδά αδιάφορα και σαν περιπαιχτικά και τον ούρανο μαύρο σαν χώρο. Μούρχονται στο μυαλό εφονικές σκηνές του νησιού που τις άφησα θεληματικά, ο γυιός μου με το τοίγανο που ένοιόστας θα γυρίσει τις πόρτες για να πη τα πρώτα κάλλαντα της ζωής του... Μα άλλη λύσι δεν υπάρχει!

Στα μέσα του γκρεμού με περιμένει καινούργιο Ζόλογο, κι αυτή τη φορά βαθύτερο, μα εύτυχώς το σημείο της πτώσεως βολικότερο. Έχω πάρει πια φόρα και δεν πολυσκέφτομαι. Κλείνω τα μάτια μου και ξαναπέφτω. Ένα κοάκ μου χώνει λεπίδα στην καρδιά. Το καλαμίδι μου, το καμάρη μου, τσακίστηκε στη μέση αφήνοντάς μου χρόνους. Κόβω την πετονιά και πετώ στα βράχια το καλάθι άγανακτισμένος. Τρομαγμένος δίπλα μου ξεκόβει κάποιος καψωτερόμενος κάβουρας.

Μούρχονται γέλια και δάκρυα. Από κεί πέρα ή κατάβασι γίνεται πιο εύκολη. Οι θαλάσσιοι δαίμονες έξευμενίστηκαν. Πεισματωμένος ξεκολλώ και άναποδογυρίζω πελώριες πέτρες για να ξετυπώσω κανένα κάβουρα που τον θανατώνω επί τόπου έλλειψις τενεκέ. Μαζεύω μερικούς, και πόσα κοιλία και καταφεύγοντας σε κάποια ψαρόπετρα δο-

λώνω και ρίχνω την πετονιά πεταχτάρι. Αν μ' έδλεπε κανένας μερακλής ψαράς, θα με κορόιδευε για την άτζαρισμένη μου. Και με το πέσμα που έχω ειμαι ίκανός να βουτήξω στο παγωμένο νερό για να τα πιάσω με τα χέρια. Πώς άλλοι πιάνουν πομπία στον έέρα;

Ξαφνικά ένα δυνατό τσίμπημα με κάνει να ξεκάσω άλες τις πίκρες μου. Τραβά με όλη μου τη δύναμη, μα ο σπάγκος τεντώνεται και δεν άνεβαίνει. Η έμπλεξα σε βράχο ή το ψάρι τρύπωνε. Νέο δυνατό τραβήγμα και την άνεβάω ξελαφρωμένη από μέσσηνέες, άγγιστρία, μολυβεριά. Σκέφτομαι να βάλω τη ρεζέρβα που εύτυχώς την έχω στην τσέπη μου Μά... «άμα δε σε θέλουν παπά στον χωριό...». Η καλή μέρα άφηνε κε από την άρχή. Έχασα τρεις άρες στην πορεία, στον άλπινο και το ψάξιμο για το δόλωμα. Είμαι κατάκοπος, ή βροχή δυναμώνει, άρχίζω κι ελας να κρύνω. Ας όψεται ο ψαράς που μ' έστειλεν εδώ έκθειάζοντας τους σκάρους του μέρους.

Κατσηχυμένος παίρνω το καλάθι για το δρόμο της επίστροφής. Τυγιά παίρνω ένα βολικό μονοπάτι που με βγάξει άκριδώς στο σημείο της έκκινήσεως μου για την κατάβασι! Πώς δεν τόδα πρίν;

Στην είσοδο της πόλεως βόσκω τον φίλο μου τον ψαρά, που μόλις είχε γυρίσει με το βακακί του από το ψαρολόγημα. Του διηγούμαι τα πάθη μου και σκάζοντας στα γέλια μου λέει: «Γι' αυτό γολοσκός, κουμπάρε; Έγώ ήμουν πιο τυχερός σήμερα. Και βγαζοντας από το κορινάκι του ένα βούρλο λαχταριστά πεταψαρά μου τα προσφέρει. Τα βεπρινά, τα καμουλάρα με λίγα φύκια στο καλάθι και τρέχω για το σπίτι.

Οι δικοί μου βόηκαν πως ήταν τα νοστιμότερα ψάρια που είχα πιάσει δε τότε.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΝΕΣΗΣ

Από το πρόγραμμα των Ολυμπιακών Αγώνων, το αγωνίσμα που προκαλεί το μεγαλύτερο ενδιαφέρον στους φίλαθλους δεν είναι ούτε τα 100, ούτε τα 800 ή τα 10.000 μέτρα, ούτε κανένα από τα αγωνίσματα των ριμικών και των αλμάτων αλλά ο Μαραθώνιος. Πώς καθιερώθηκε το σκληρό αυτό αγώνισμα στο πρόγραμμα των συγχρόνων ολυμπιακών;

Η Αθλητική Σελίδα

Από τη ζωή του στίβου

Η Ιστορία του Μαραθωνίου δρόμου

Οταν το 490 π.χ. ο Μιλτιάδης νίκησε τους Πέρσες στην μάχη του Μαραθώνος ένας στρατιώτης, ο Φειδιππίδης έτρεξε από το πεδίο της μάχης εις την Αθήνα για να αναγγείλει στους Αθηναίους τη νίκη. Μόλις έφθασε στην Αθήνα ο Φειδιππίδης πόλαβε να τον «εννικήκαμεν» και ξεψύχησε από την εξάντληση. Ήταν ο πρώτος δρομέας που έτρεξε την απόσταση των 44 χιλιομέτρων που χωρίζουν τον Μαραθώνα από την Αθήνα.

1940 ΣΤΟ ΣΑΙΝΤ ΛΟΥΙΣ

Οι 3οι Ολυμπιακοί Αγώνες έγιναν στην αμερικανική πόλη Σαιντ Λούις. Ο Αμερικανός πρωταθλητής Λόρτες έγκλησε τον αγώνα στο 12ο χιλιόμετρο. Ο Λόρτες μπήκε σε ένα αυτοκίνητο, πέρασε τους αντιπάλους του και λίγα χιλιόμετρα από το τέρματός άρχισε πάλι να τρέχει. Ο Λόρτες μπήκε πρώτος στο Στάδιο και αποδοκιμάστηκε από τους φιλάθλους. Λίγο αργότερα όμως έφθασε και ο πραγματικός νικητής ο Αυστριακός Θωμάς Χίκς, ο οποίος όπως ήταν φυσικό διασυντηρήθηκε. Οι κριταί άκυρώσαν τον Λόρτε και ανέκηρυξαν ολυμπιονίκη τον Χίκς.

1908 ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Ο Μαραθώνιος του Λονδίνου ήταν ένας από τους πιο δραματικούς στην ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων. Ο Ιταλός Πιέτρι Ντοράντο υπήρξε πρώτος στο Στάδιο, αλλά εξαντλημένος καθώς ήταν σωριάστηκε πάνω στον στίβο. Δύο κριτές βοήθησαν τον Ντοράντο να σηκωθεί για να συνεχίσει τα λίγα μέτρα της κούρσας του. Όμως το γεγονός αυτό έγινε άφορμή ή ελάνοδικος επιτροπή να άκυρωση τον Ντοράντο και να ανακηρύξει Ολυμπιονίκη τον Αμερικανό Τζων Χάικς. Πρόπει να σημειωθεί ακόμη ότι για πρώτη φορά, στην Ολυμπιάδα του Λονδίνου καθιερώθηκε η διαδρομή 42 χιλιομ. 195 για τον Μαραθώνα.

1896 ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Στα αγωνίσματα του στίβου πήραν μέρος 59 αθλητές. Από αυτούς οι 25 έτρεξαν τον Μαραθώνα. Ο αγώνας ήταν πολύ σκληρός όχι μόνο για την μεγάλη διαδρομή του, αλλά και διότι οι ιππείς που συνόδευαν τους Μαραθωνοδρόμους σηκώναν πολύ σκόνη και εμπόδιζαν την ομαλή άναπνοή των αθλητών. Φαβορί του αγωνίσματος ήταν ο Γάλλος Λερμυσιά, ο Αμερικανός Μπλέικ και ο Αυστριακός Φλακ, που έτρεχαν από την αρχή επί κεφαλής. Νικητής του αγωνίσματος όμως ανέδειχθη ο Μαρουσιώτης Σπύρος Λούης. Δεύτες τερμάτισε ο Έλληνας, ο Βασιλάκος, που τιμήθηκε με ειδικό εἰσητήριο από το πρόγραμμα. Επίτροπός της Ολυμπιακής Επιτροπής, Έλληνες αθλητές κατέλαβαν και την 4η, 5η και 6η θέσεις.

1900 ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Το 1900 οι Ολυμπιακοί Αγώνες έγιναν στο Παρίσι και

Ουαφί έτρεξε τα 41 χλμ. 195 σε 2 ώρες 32' 57".

1932 ΣΤΟ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ

Αφορπή ζήτη έκανε κατά την διάρκεια της διεξαγωγής του αγωνίσματος. Ο Αργεντινός Κάρλος Ζαμπάλα έτρεξε από την αρχή επί κεφαλής. Στο 30ο χιλιόμ. ο Ζαμπάλα είχε αφήσει όλους τους αντιπάλους του πίσω. Στα τελευταία χιλιόμετρα όμως ο Ζαμπάλα ελάττωσε τον ρυθμό της κούρσας. Έτσι ο Αγγλος Σάμουελ Φέρρις κατόρθωσε να τον πλησιάσει. Τελικά νίκησε ο Ζαμπάλα με έπιδοση 2 ώρες 31' 36". Ο Φέρρις τερμάτισε δεύτερος σε 2 ώρες 31' 56".

1936 ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Νικητής ανέδειχθη ο Κορεάτης Κίτεϊ Σόν, που έτρεχε με τα χρώματα της Ιαπωνίας. Το ρεκόρ του Σόν είναι 2 ώρες 29' 19". Ο Σόν φορούσε στην κούρσα ειδικά πα-

πούτσια με το μεγάλο δακτύλο χωρίς μέσο από τα υπόλοιπα.

1948 ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Ο αγώνας ήταν πολύ σκληρός εξ αιτίας της μεγάλης ζέσης που επικρατούσε. Πρώτος μπήκε στο Στάδιο ο Βέλγος Καγύ, αλλά προδόθηκε από τις δυνάμεις του και άφησε να τον περάσει ο Αργεντινός Ντέλφο Καμπρέρα. Ο νικητής έσημείωσε χρόνο 2 ώρες 34' 51". Τον Βέλγο νίκησε και ο Αγγλος Θωμάς Ρίτσαρντς.

1952 ΣΤΟ ΕΛΣΙΝΚΙ

Ο Τσεχοσλοβάκος Έμιλ Ζάτοπεκ κατέπληξε τον φίλαθλο κόσμο με τις τρεις ολυμπιακές νίκες: στα 5.000, στα 10.000 μ. και στον Μαραθώνα. Ο Ζάτοπεκ τερμάτισε εντελώς ξεκουρασμένος σε 2 ώρες 23' 3". Δεύτερος τερμάτισε με 2' 30" διαφορά ο Αργεντινός Ρεϊνάλντο Κόρνο.

1956 ΣΤΗΝ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ

Φαβορί του αγωνίσματος ήταν ο Τσεχοσλοβάκος Ζάτοπεκ, ο Γιουγκοσλάβος Μίχαλιτς, ο Αυστριακός Πέρου ο Ρόσος Φίλκ, ο Γερμανός Πομπράντνικ και ο Γάλλος Μιμόν νικητής σε 2 ώρες 25". Ο Ζάτοπεκ τερμάτισε 6ος.

Ο ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ

11ον

Ξαφνικά, με μια αιχμή, ροειδή κίνηση, σαν τον Ταρζάν, ξέφυγε από τα παιδιά της γειτονιάς, που είχαν αρχίσει, με το δικό τους, να τον πειράζουν, ανέδρασε την ταράτσα και πήδησε στα κεραμίδια του διπλανού σπιτιού.

Στο μεταξύ, να σου απάνω κι οι πυροσβέστες με τις αντλίες. Ρωτάνε που είναι ή φωτιά και τους ξηγούν τι έγινε. Αλλά ο Μιχαλάκης, πηδώντας από κεραμίδια σε κεραμίδια, δρέθηκε σκαρφαλωμένος έτσι, που δεν υπορούσε να κατεβή. Κοίταξε κάτω τον δρόμο και χαλίστηκε. Πιο πολύ όμως απ' το ύψος τον ζάλισε ο κόσμος που είχε μαζευτεί και τον παρακολουθούσε μ' αγωνία.

Έβαλε τα κλάματα και φώναξε: «Βοήθεια, θα πέσω».

Πραγματικά, κινδύνευε. Μην κουνιόταν, κρατήσου γερά και μη φοβάσαι τίποτα, τον συμβούλευσαν οι πυροσβέστες απ' τη διπλανή στέγη και κατέβηκαν στο δρόμο.

Εκεί άνοιξαν γρήγορα ένα μεγάλο παραβόλι, το τέντωσαν κάτω απ' τον Μι-

χαλάκη και του φώναξαν: — Πήδα εδώ πάνω! — Φοβάμαι!

— Θα πέσης στα μαλακά, πήδα! — Φοβάμαι, σάς λέω! — Με τα πολλά, το πήρε απόφαση το παλληκάρι μας και ρίχτηκε στο κενό με το κεφάλι. Χάπ! Σαν πουλούλο έπεσε πάνω στο τεντωμένο κασάβανο. Αλλά είχε ξεραθεί απ' την τρομάρα!

Αυτή ήταν η τελευταία... ανδραγαθία του Μιχαλάκη. Είδε πιά, πως τέτοιου είδους παλληκαριές θυγαίνουν πάντα σε κακό. Γι' αυτό, την άλλη μέρα πήρε την χαρτίνη περικεφαλαία, τη μάσκα, το σπαθιά και τις ζωγραφιστές φυλλάρδες που του είχαν γέμισει το κεφάλι με τόσες λαχάρδες και τάρριξε όλα στη σούπα. Η φωτιά τόν έσωσε τώρα. Και τα παιδιά της γειτονιάς τον δέχτηκαν πάλι στην παρέα τους, χωρίς να τον κοροϊδεύουν. Γιατί ξανάγινε ένα παιδί σαν κι' εκείνο: Ζωηρό, χαρούμενο, με πραγματικό θάρρος.

Κι' έζησε αυτός καλά, κι' έμεινε εδώ καλύτερα...

ΤΕΛΟΣ

Εύθυμο διήγημα του πατέρα της «Διαπλάσεως»

ΧΙΟΝΙΑ

Η ιστορία μιας υπερφυσικής γάτας

Του Γρηγορίου Ξενοπούλου

10ον

— Δεν ξέρω, κύριε... Σήμερα το πρωί δεν την είδα καθόλου...
— Δεν την είδες; Κι' όταν συγκυρίζεις την τραπεζαρία δεν ήταν μέσα;
— Όχι... μου φαίνεται πως απόψε ξεγύμνησε έξω...
— Και δεν θα γύριζε το πρωί; Δεν άνοιξες τα παράθυρα; την πόρτα της ταράτσας;
— Δεν άνοιξες τα παράθυρα; την πόρτα της ταράτσας;
— Πάς! Μα Χιονία δεν είδα...
— Περιέργω! Πήγαινε να ψάξεις, φώναξε της ναρθή να φάη...
— Όσην ώρα προγουμένωτιζαμε, η Μαρία έψαχνε, ρωτούσε, τη φώναζε: μα η Χιονία δεν απαντούσε — γιατί συνήθιζε ν' απαντά όταν την φώναζαν, απ' όπου κι' αν ήταν, φτάνει νακούγε τη φωνή — ούτε φαινόταν. Ανησυχούσα φοβερά, γιατί ήταν η πρώτη φορά που η Χιονία διανυκτέρευε σε κεραμίδια και δεν γύριζε στο σπίτι το πρωί. Τι είχε πάθει; Μην την έκλεισαν πουθενά;... Αυτό θάταν το λιγότερο. Αλλά δυστυχώς, ρωτώντας, μάθαμε σε λίγο πως η Χιονία είχε θεαθεί από γείτονες, το ίδιο εκείνο πρωί, έξω στο δρόμο. Ο διπλάνος μάλιστα ξενοδόχος μας είπε πως μια στιγμή την είδε να μπαίνει στο ξενοδοχείο του και την έδιωξε για να γυρίσει σε μας, μα δεν την παρακολούθησε για να δει αν μπήκε στην πόρτα μας ή σε άλλη. Έτσι βεβαιώθηκαν πια πως η γάτα είχε χαθεί. Γιατί, όσο ξέραμε, ήταν η πρώτη φορά που περνούσε το κατώφλι της εξώπορτας και, άμαθητη καθώς ήταν, θα παραχαλιόταν μέσα στην κίνηση των δρόμων, που μόνο απ' το παράθυρο την έβλεπε, κι' όταν μπήκε στο ξενοδοχείο και την έδιωξαν, άρχισε να τρέχει, χωρίς να ξέρει που πάει.

Μα τί της ήρθε να βγεί στο δρόμο το πρωί; Κι' αν βγήκε, γιατί να μην στο ξενοδοχείο; Έκαμε λάθος στην πόρτα, νομίζοντας πως είναι η δική μας; ή κάτι άλλο την προέβλεπε; Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε, ούτε κανένας γείτονας ήξερε να μας πει κατά που τράβηξε όταν βγήκε απ' το ξενοδοχείο. Και τώρα; Θα ελάνοιζα; Αφού περιπλανιόταν κάμποσο στους άγνωστους δρόμους, ικανοποιώντας την όμηρη περιέργειά της, θαβρίσκε πάλι το σπίτι, όπως το βρίσκουν συνήθως όλες οι γάτες. Δεν το πίστευα για τόσο πιθανό, γιατί πίστευα πως τα μεγάλα αυτά πρωτορχικά ένστικτα συμβιβάζονται στις γάτες που ανατρέφονται σε σπιτίκια κι' ανθρώποινοιστούν, δηλαδή εκφυλλίζονται με την καλοπέραση. Και δεν είχα τόσο άδικο, γιατί οι ημέρες περνούσαν κι' η Χιονία δεν γύριζε. Τού κάκου ρωτήσαμε σ' όλη τη γειτονιά, τού κάκου χαλάσαμε τον κόσμο. Πουθενά η Χιονία, άφαντη η Χιονία, σαν να άνοιξε η γη και να την κατάπιε!

Στην απελπισία μου, ήθελα να ειδοποιήσω και την αστυνομία, να δώσω και στις εφημερίδες πως χάθηκε μια γάτα έτσι κι' έτσι, και ο ευρύς αμειψόσσεια γενναίως, μα στο σπίτι έλεγαν πως αυτά ήταν άσκαπα και γελούσαν. Έν τώ μεταξύ όμως με παρηγορούσαν η ιδέα πως η Χιονία ζούσε ακόμα κι' η παραμυθία πως όλα διορθώνονταν εκτός από το θάνατο. Έτσι πάντα είχα την ελπίδα πως μπορούσα κάποτε να ξαναβρω το αγαπημένο ζώο. Ου μείονον κι' άλλος πως και οι άλλες γάτες του σπιτιού χάνονταν άφρανα κι' ύστερα από ένα, από δυο μήνες, ξαναγύριζαν. Γιατί δεν θα ξαναγύριζε η Χιονία; Γιατί δεν θα την ξαναβλέπα αέφρανα, είτε κανένα πρωί να μπαίνει μόλις άνοιγα την πόρτα της καμαράς μου, είτε καμιά νύχτα στο παραθυράκι του γραφείου μου, να μου χτυπά το τζάμι για να της άνοιξω... Κι' αν άκουσα — συλλογίζομαι — την είχαν κρατήσει σε κανένα σπίτι και την φέλιζαν κλεισμένη, ήταν δυνατόν να ξεχάσει έμένα και να μη τρέξει κοντά μου, μόλις τή άνοιγαν έλευθερη; ή μόλις έβρισκα εύκαιρα να τή ελεήσει; Δεν θα τή έμενε παρά να βρή το δρόμο; Έ, μπορούσα να το ελπίζω κι' αυτό. Το ένστικτο συμβιβάζεται, δεν χάνεται όμως κι' ολωσδιόλου... Σιγά — σιγά οι ελπίδες μου αυτές αδυνατίζουν και τα κακά μου φαίνονται πιθανότερα. Στο τέλος των δυο μηνών δεν περίμενα πιά την Χιονία. Πά-

ειχα για χαμένη οριστικά, για πεθαμένη. Κι' αναπάντεχα ήθε το θάμα, η νεκρανάστασις.

Μια μέρα, άκούστηκαν από το δρόμο κάτι παράξενα, αδύναμα, αγνώριστα νιαουρίσματα. Κανένας μας δεν έφαντάστηκε πως θάταν της Χιονίας. Έπειδή όμως ήταν πολύ ένοχλητικά, κάποιος έσκαψε να ιδεί από που έρχονταν και, αν ήταν τρόπος να δώση, ν' άπομακρύνει το ζώο από τον φώναζε έτσι, Κι' εσφάνα άκούω: — Η Χιονία! Η Χιονία! — Η Χιονία; Πού είναι;

— Πάνω στον τσίγκο του μπαλκονί! Η δύστυχη δεν μπορεί να πηδήσει στο μπαλκόνι!... Είναι τόσο αδύνατη! Σε κακό χαλί!

Κατέβηκα τρεχάλα, πετάχτηκα στο μπαλκόνι κι' είδα στον πλατύ τσίγκο του μπαλκονίου που είναι κάτω απ' το σπίτι μας, ένα άσπρο κάτισχο ζώο, πετοί και κόκκαλο, ούπαρ, που μόλις μπορούσε να σέσεται στα πόδια του και να νιαουρίσει δραχνά κι' αδύνατα, κοιτάζοντας προς τα πάνω. Ήταν, αλήθεια, η Χιονία.

Μα ναί! Άν κάποτε, για μια στιγμή είχαμε πάρει μια ξένη γάτα για την Χιονία, δεν ήταν δυνατό να γελαστούμε και τώρα και να πάρουμε την Χιονία μας για ξένη. Και μόνον ο τρόπος που μας κοιτάζε, με τ' αναλλοίωτα γαλανά ματιά της τ' ανθρώπινα, και που νιαουρίζει παρακαλώντας να την πάρουμε, γιατί δεν μπορούσε να μας φτάσει μοναχή της, μας έπειθε πως ήταν αυτή. Κι' η χαρά μας εκείνη τη στιγμή ήταν απεριόριστη! Τι μας ένιαλε για την κατάντια της; Άς γυρίσει ζωντανή, και ξέρουμε μες να την κάμουμε όπως ήταν πρώτα...

Είπαμε να δώσουμε σκάλα απ' το μπαλκόνι, να κατεβή ο μικρός υπηρέτης στον τσίγκο και να την ανεβάσει. Βρήκαμε όμως πιο εύκολο να δώσουμε ένα καλάθι με σκοινί και να τή το κατεβάσουμε ώστων τσίγκο. Μπορούσε να μην καταλάβει πως το κάναμε για να μη μέσα και να την τραβήξουμε;... Κι' όμως, τέ καλώς κατέβηκε, κι' η Χιονία δεν έμπαινε μέσα, παρά εξακολουθούσε να μας κοιτάζει και να νιαουρίζει! Όστε όλα είχε υποφέρει δυο μήνες — κι' η κατάντια της μαρτυρούσε πεινα και κακοπερίστα φοιχτή — την είχαν κάνει να χάσει και την έξυπνάδα της, την νοημοσύνη της; Και θάχαμε στο έλεος μια κουτόγατα που δεν θα καταλάβαινε τ' απλούστερα πάργματα;...

Έπρεπε να φέρουμε τη σκάλα. Άλλ' όποτε να γίνη αυτό — άλλη κουταμάρα! — η Χιονία εύρεθηκε στην άκρη του τσίγκου κι' από κει, με μια τελευταία προσπάθεια, πήδησε μέσα σ' ένα παραθύρο του διπλανού ξενοδοχείου. Άμέσως έτρεξε η Μαρία, την βόλεσε σ' εκείνη την καμαρά που είχε τρυπώσει, την άρπαξε και μ' αυτή την έφερε.

— Έδώ... άφησε τη εδώ!...

Την άφησε πάνω σε μια καρέκλα της τραπεζαρίας, που ήταν στον μπουφέ. Άνοιξε το συρό, έκοιτα ξαμύ και τήε τ' έρεϊα. Άμέσως άρχισε να τρώει, και με τέτοια βουλιμία, που λες κι' είχε να φάη χρόνια. Κι' ενώ συνήθως — στα καλά της — το φαμί δεν το ήθελε, άμα το καταβρόχθισε όση της έρεϊα, νιαουρίσε για να τή δώση κι' άλλο. Μισή καμφορά έφερε, ως να τή φέρουν από κάτω το κρέας για να συμπληρώσει. Πού ήταν λοιπόν, το κακό μοιρο το ζώο τόσον καιρό, για να γυρίσει τόσο πεινασμένο; Σε σπίτι όχι, δέδρα, ούτε σε μαγαζί! Γιατί πάντα κάτι θα τή έδιναν, κάτι θα εύρισκε να τρώει και, αφού θάταν έλευθερη — μπορούσε να τή έχουν! — περιωρισμένη περισσότερο από λίγες μέρες; — θα γούσε πολύ γρηγορώτερα. Χωρίς άλλο, θα είχε κλεισθή σε κανένα υπόγειο, σε καμιά αποθήκη, σε μέρος που το άνοιγαν σπάνια κι' απ' όπου δεν έ άκούγονταν το νιαουρίσμα της — ή θ' άκούγονταν, μα όχι από κανέναν που είναι τα κλειδιά. Κατά συνέπεια θα τή άσφραν καμιά μέρα, όπως κατ' λάθος γούρε να την ιδούν, θα την είχαν κλείσει.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια...

Η στήλη των ανταποκριτών

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Έδημιούργησε μια καινούργια στήλη, που απηρύθται αποκλειστικά στην άγαπητή, τη συνεργασία και τη διάθεσι των φίλων της

Η ΣΙΤΛΗ ΤΩΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

που εδημιουργήθη από το περασμένο φύλλο, θα περιλαμβάνει κάθε φορά μερικές από τις καλύτερες ανταποκρίσεις που θα μας στέλνουν οι φίλοι μας για τη ζωή του σχολείου, τις επιδείξεις των Σχολικών Κοινοτήτων και των άλλων Σχολικών Συλλόγων και γενικά όλη τη δράσι των φίλων μας θα την δημοσιεύει

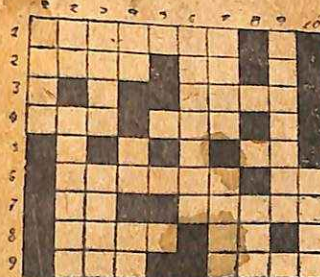
Η ΣΙΤΛΗ ΤΩΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

είν' όσον θα παρουσιάζει ενδιαφέρον

Γίνετε όλοι ανταποκριτοί της Διαπλάσεως των παιδών

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια...

Πνευματικές ασκήσεις

Σταυρόλεξο αρ. 10

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Μπαράς... και πίσω ρέμα—σύμφωνον.
- 2) Τί αναπνέομε (γενικώς—δοτ. έν.) νότα—σύμφωνον.
- 3) Σύμφωνον—φωνήεν—ονομα—θλυκόν.
- 4) (Δοτ. πλ.) Αναφορική αντωνυμία—κουβαλάμε επάνω σ' αυτόν (δοτ. έν.)—σύμφωνον.
- 5) Σύμφωνον—φωνήεν—σύμφωνον—νότα.
- 6) Έτσι λέν οι χωρικοί τα άγρία (δοτ. έν.)—όχι, γαλλικά (ανάποδα).
- 7) Εάν, εις τα αρχαία Έλληνικά—άνοσιος (Άρχ. Έλλ.) αντίστροφα.
- 8) Όμοιος (αντωνυμία ποσοτική)—νότα αντίστροφα.
- 9) Το ναί ισπανικά (αντίστρ.)—Το μεταχειρίζονται οι κάου—μπόυς.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Το χρησιμοποιούν οι χωρικοί να μεταφέρουν—σύμφωνον.
- 2) Νότα—μέρος του στρατού (όν. πλθ.).
- 3) Ό Μιλτιάδης είναι...—αναφορική αντωνυμία (θλ. δοτ. πλθ.).
- 4) Νότα—άρθρον (θλ.)—αναφορική αντωνυμία (άρσ. όν. έν.).
- 5) Σύμφωνον—φωνήεν—σύμφωνον—σύμφωνον.
- 6) Χώρα της Ευρώπης (έν.)—ό αριθμός 811030 με ελληνικά ψηφία.
- 7) Τί τρώει τα άλογα; (δοτ. έν.).
- 8) Σύμφωνον—σύμφωνον—ποσοτική αντωνυμία.
- 9) Μέρος του ανθρώπινου σώματος.
- 10) Στρατιωτική συμμαχία και οργανώσεις του...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

9. ΠΥΡΑΜΙΣ

1 +
2 +
3 +
4 +
5 +
Οί σταυροί = ρήμα, (ζόν έν. πρόσ.).

- 1) Φωνήεν.
- 2) Πρόσθετος.
- 3) Ισπανός διολιστής.
- 4) Έλλην ποιητής.
- 5) Αρχαίος γλύπτης.

10. ΕΜΜΕΤΡΟ ΠΡΟΒΛΗ

Εάν δεν είσαι άθεος
Σκύψε προσκύνήσε με.
Χωρίς λαμόν και κεφαλήν
Στα πλοία ζητήσε με.
ΛΕΣΒΙΑΚΟΝ ΑΝΘΟΣ

1. ΜΠΟΡΕΙΤΕ Ν, ΑΠΑΝΤΗ ΣΕΤΕ:

- 1) Ποιά πόλις χαλά τους άνδρες;
- 2) Ποιά πόλις έχει μεγάλα κτίρια;
- 3) Ποιός πουλά την μητέρα του;

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

2. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Κάποτε ο κύριος Χ διωργά-
κως μίαν έσπερίδα στην ό-
ποια ήλθαν παραδόξως τρι-
πλάσιοι άνδρες από γυναίκες.
Όταν όμως έφυγαν 8 ζεύγη,
έμειναν πενταπλάσιοι άνδρες
από γυναίκες. Πόσοι ήταν
στην αρχή;

ΝΙΚΗΤΗΣ

3. ΣΚΑΛΑ

- 1) Α...Σ
- 2) Α...Σ
- 3) Α...Σ
- 4) Α...Σ
- 5) Α...Σ
- 6) Α...Σ
- 7) Α...Σ
- 8) Α...Σ
- 9) Α...Σ
- 10) Α...Σ
- 11) Α...Σ

- 1) Το βάζουν εις το φαγητό
- 2) Και δός ήμιν σημερον τόν...
- 3) Υπήρξε βασίλειος τών Άθηνών (πατέρας του Θησέα)
- 4) Χρειάζεται πάντα στη μάχη
- 5) Από αυτό γίνονται οι δρόμοι.
- 6) Φύλλακας της τάξεως.
- 7) Αρχηγός των ήταν ο Ιάσων.
- 8) Μεγάλος σατιρικός ποιητής της αρχαιότητας.
- 9) Μεγάλο ναυτικό αξίωμα.
- 10) Στην δημοτική λέγεται τένις.
- 11) Πέφτει από το αεροπλάνο

ΑΠΟΛΛΩΝ

Στο σχέδιο αυτό, εάν θέλετε να φανούν 5 μεγάλα διαμερίσματα της Ελλάδος, χρωματίστε τις επιφάνειες που έχουν φωνήεντα. Θα τα έχετε άμεσα.

Σ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

- 1) ΣΩΤΗΡΑΣ, 2) ΙΣΟΤΙΜΑ, 3) ΑΣΑΝ, 4) ΟΝ—ΟΣΑ—ΝΤ, 5) ΜΑ—ΙΣΑ, 6) ΔΕ—ΣΟΝΕΤΤΟ, 7) ΑΤΘΙΣ, 8) ΙΑ, 9) ΟΖΩ, 10) ΙΩΣΗΦ—ΝΑΜΑ.

- 1) ΙΟΥΔΑΙΟΙ, 2) ΕΤΑΖΩ, 3) ΩΣ, 4) ΣΙ—ΟΑ—ΣΙΣ, 5) ΩΣΙΣ—ΟΣ—ΕΦ, 6) ΤΟ—ΑΙΝ—ΑΠ, 7) ΗΤΑ—ΣΕΚ—ΑΝ, 8) ΡΙΣ—ΑΤ—ΑΤΑ, 9) ΑΜΑΝ—ΤΕ—ΟΜ, 10) ΣΑΝΤΣΟ—ΙΝΑ.

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΑΡΙΘ. 1

- 1) ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ, 2) ΑΒΑΝΑ, 3) ΙΑΣΙΟΝ, 4) ΔΑΝΙΑ, 5) ΣΑΛΟΣ, 6) ΒΑΣΙΑ, 7) ΛΑΠΑΣ.

ΤΡΙΓΩΝΟ

- 1) ΚΥΠΡΟΣ, 2) ΥΓΕΙΑ, 3) ΠΟΤΟ, 4) ΡΙΟ, 5) ΟΥ, 6) Σ.

ΣΚΑΛΑ ΑΡΙΘ. 1

- 1) ΣΑΣ, 2) ΣΕΙΣ, 3) ΣΥΡΟΣ, 4) ΣΚΥΡΟΣ, 5) ΣΠΥΡΟΣ, 6) ΣΥΓΧΙΣΙΣ, 7) ΣΕ—Υ—ΧΕΛΛΑΣ.

ΣΚΑΛΑ ΑΡΙΘ. 2

- 1) ΟΣ, 2) ΟΥΣ, 3) ΟΔΟΣ, 4) ΟΡΝΙΣ, 5) ΟΜΗΡΟΣ, 6) ΟΔΥΣΣΕΥΣ, 7) ΟΛΥΜΠΙΟΣ, 8) ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ, 9) ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΗΦΟΣ

(δία—Βόλος = διάβολος)

ΣΚΑΛΑ ΑΡΙΘ. 3

- 1) ΤΙΣ, 2) ΤΑΟΣ, 3) ΤΑΡΑΣ, 4) ΤΑΡΣΟΣ, 5) ΤΙΒΕΡΙΣ, 6) ΤΡΙΠΟΛΙΣ, 7) ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

(Το έστειλε ο Πορταρίτης)

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

- α) Ε Ι
- β) Α Ο Σ
- γ) Α Ι Ζ Α
- δ) Α Σ Π Ρ Ο
- ε) Σ Ο Υ Σ Ο Υ

ΤΑΠΕΙΝΟ ΚΡΙΝΑΚΙ = Μαρία Άρ...
ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ = Γιάννα Ψυ...
ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ = Έλένη Μ...
ΠΟΥΚ = Άυρα Φρ...
ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ = Έλένη Φρ...
ΑΡΓΩ = Εορδίκη Γεωρ...
ΑΝΙΚΗΤΗ ΕΛΛΑΣ = Είρ...
Σωτ... (ένικήθη)
ΡΡΟΣΟΥΛΑ = Νάση Καν...
ΙΩ = Άγγελική Άνδρ... (Νά χαίρεται τούς 43).

— 244 —

ΙΔΡΥΕΤΑΙ ο Ραδιοφωνικός Σταθμός της Κινησεως. Προσέχετε! Άρχίζω τις εκπομπές από το έπόμενο! Προσχωρούμε εις τούς Ιπταμένους Δίσκους.

— 245 —

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ, ο Σύλλογος ό οποίος θα καταπλήξη. Όλοι—ες έλατε στον πρωτότυπο Σύλλογο των ΙΠΤΑΜΕΝΩΝ ΔΙΣΚΩΝ

— 246 —

ΟΙ ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ Δίσκοι σας χαιρετούν και σας περιμένουν κοντά τους.

— 247 —

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

— 248 —

ΥΠΟΚΛΙΝΗΤΕ στον μέγα αυτοκράτορά σας, τον ΚΑΙΣΑΡ (Α)

— 249 —

ΠΕΡΝΑ ο στρατός μου περνά και όλους σας σκοπιά. Έτοιμασθήτε για την μεγάλη μου επίθεση! Όπλισθήτε!

— 250 —

ΓΕΛΑΣΑ αυτοκρατορικά (Χί Χί Χόχ!) όταν έδιόσασα την αποκαλύψι σου, Εξθυμε 'Ιπτότη, μπράβο! Σε βραδέω με: Εξθυμος 'Ιπτότης = 'Ελ Γκρέκο = 'Εκδικητής = Α. Ζεμπλάς, και μάθε ότι έχω όλα τα δικαιώματα: άφου είμαι αυτοκράτωρ (101).

— 251 —

ΑΤΡΟΜΗΤΕ Διαπλάσσειδα, μιά και τό θέλεις, σε αποκαλύπτω. Είσαι ό 'Ιωάννης Σποινίσης.

— 252 —

ΜΠΟΡΕΙΣ, άραγε, Τρόμε των... ποικίλων; (117). Ποός, όπαρχουν; (135). Άλκατε, αλήθεια; (138). Νικήτη, θα σε αποκαλύψω! 'Ελ Γκρέκο, σε προ-

— 253 —

ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΤΕ στην Άναγέννησι. Δεν σας υποσώμα-

— 254 —

ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΟ, σε παρακαλώ γίνε ήμερο και έλα στην Άναγέννησι καθώς και ή φρουά—φρού.

— 255 —

ΕΥΘΥΜΕ 'Ιπτότη, Καίσαρ, Αιθέραρχε, Έλληνα, Όμπλιγκαντώ, με αυτές τις αποκαλύψεις φανερώνετε τό έλεεινό ποιόν σας. Ό σκοπός της Άναγεννήσεως είναι να καθάριση την «Διάπλσι» από όμοιους σας. Ποτέ δεν θα καταφύγη σε τέτοια μέσα επιβολής.

— 256 —

ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ θα πάρη και ό δεύτερος δώρο μιά κασσετίνα, εκτός του πρώτου.

— 257 —

ΜΕΛΗ Άναγεννήσεως: Στραδέυλο, Όλυμπιονίκης, Έρμης, Κύπριος, Άστροπελέκι, Φαίσαζ, Άχιλλεύς, Άστροπη, Ούράνω Τόξο.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

— 253 —

ΦΤΩΧΟΥΛΗ του Θεού, πραγματικά νομίζω ότι ό Θεός σε άφησε φτωχό από μυαλό.

— 254 —

ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΟ, σε παρακαλώ γίνε ήμερο και έλα στην Άναγέννησι καθώς και ή φρουά—φρού.

— 255 —

ΕΥΘΥΜΕ 'Ιπτότη, Καίσαρ, Αιθέραρχε, Έλληνα, Όμπλιγκαντώ, με αυτές τις αποκαλύψεις φανερώνετε τό έλεεινό ποιόν σας. Ό σκοπός της Άναγεννήσεως είναι να καθάριση την «Διάπλσι» από όμοιους σας. Ποτέ δεν θα καταφύγη σε τέτοια μέσα επιβολής.

— 256 —

ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ θα πάρη και ό δεύτερος δώρο μιά κασσετίνα, εκτός του πρώτου.

— 257 —

ΜΕΛΗ Άναγεννήσεως: Στραδέυλο, Όλυμπιονίκης, Έρμης, Κύπριος, Άστροπελέκι, Φαίσαζ, Άχιλλεύς, Άστροπη, Ούράνω Τόξο.

— 258 —

ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΙ, Άχιλλεύς τηλεφωνήστε στο 96.704 και ζητήστε τό Στραδέυλο.

— 259 —

ΑΓΑΠΗΤΕ Φαίσακα, γράψε στη διεύθυνσι της 153 άγγελίας.

— 260 —

ΕΥΕΥΝΑΚΙΑ (22), προτιμώ σεισμόπληκτο, παρά... εξυπνόπληκτο. Αιθέραρχε, Έλληνα, Εξθυμε 'Ιπτότη, γιατί τόσο κακία; 'Η μέθοδός σας Εξυπνη, ή πράξις άδικη.

— 261 —

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, Καίσαρ, θα λασσόβλοκο και Άχιλλεύς για προστασία τους. Τόν Καίσαρα και για τις εύχές του, Μέθοδος Εξυπνη, πράξις Εξυπνη και εύγενική.

— 262 —

ΣΑΜΠΡΙΝΑ (49) και Πολυχρόνη Κοράκαλ (35) ή άγγελία (7) δεν είναι δική μου. Έφυγε από τό πτηνοτροφείο μας κατά λάθος.

— 263 —

ΖΕΥΣ, πολύ τόν σπουδαίο κόνεις. Πρόσχε, θα σε αποκα-

— 264 —

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΩ μερικούς νερό-δραστους: ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΙ = Ε. Νομικός ΚΟΡΦΙΑΤΟΠΟΥΛΑ = Α. Χατζά-ρη ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ = Β. Γεωργό-πουλος ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ = Ε. Μιχαλοπού-λου

— 265 —

ΔΡ ΟΕ = Δ. Παπανικολάου ΠΑΡΘΕΝΩΝ = Κ. Άλεξίου ΑΣΤΡΑΠΗ = Ι. Άδερωφ ΠΛΩΜΑΡΙΤΗΣ = Σ. Μαυραγά-νης ΠΟΡΤΑΡΙΤΗΣ = Γ. Κακομανώ-λης ΧΕΛΙΔΟΝΙ = Ε. Δημητριάδου

— 266 —

Επίσης εύχαριστώ όσους μου τηλεφώνησαν και έγιναν μέλη του Συλλόγου μου και τούς υποσώμα πλουσία δρσίσι και πολλές εκπλήξεις.

— 267 —

Ο ΠΡΑΚΤΩΡ 7 σας χαιρετά και σας υποσώμα να είναι φίλος στους φίλους και αδιάφορος στους έχθρους.

— 268 —

ΑΠΟΛΛΩΝ, με θέλεις συνεργάτη σου; ΠΡΑΚΤΩΡ 7

— 269 —

Λύψωμε. Ζήτω οι Φωστήρες! ΜΑΡΑΘΩΝΟΜΑΧΟΣ

— 264 —

ΥΨΕΥΔΩΝΥΜΟΜΑΧΟΙ της «Διάπλσεως» τρέμετε! Έχω 25 αποκαλύψεις. Σαμπρίνα, οι Φωστήρες δέχονται συμβέβασμό.

— 265 —

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΩ μερικούς νερό-δραστους: ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΙ = Ε. Νομικός ΚΟΡΦΙΑΤΟΠΟΥΛΑ = Α. Χατζά-ρη ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ = Β. Γεωργό-πουλος ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ = Ε. Μιχαλοπού-λου

— 266 —

ΔΡ ΟΕ = Δ. Παπανικολάου ΠΑΡΘΕΝΩΝ = Κ. Άλεξίου ΑΣΤΡΑΠΗ = Ι. Άδερωφ ΠΛΩΜΑΡΙΤΗΣ = Σ. Μαυραγά-νης ΠΟΡΤΑΡΙΤΗΣ = Γ. Κακομανώ-λης ΧΕΛΙΔΟΝΙ = Ε. Δημητριάδου

— 267 —

Επίσης εύχαριστώ όσους μου τηλεφώνησαν και έγιναν μέλη του Συλλόγου μου και τούς υποσώμα πλουσία δρσίσι και πολλές εκπλήξεις.

— 268 —

Ο ΠΡΑΚΤΩΡ 7 σας χαιρετά και σας υποσώμα να είναι φίλος στους φίλους και αδιάφορος στους έχθρους.

— 269 —

ΑΠΟΛΛΩΝ, με θέλεις συνεργάτη σου; ΠΡΑΚΤΩΡ 7

— 270 —

ΣΤΗΝ άγαπημένη μου «Διάπλσι», στο προσωπικό της, και σε όλα τα Διαπλάσσειδα, εύχομαι καλές γιορτές και εύτυχισμένο τόν καινούργιο χρόνο.

— 271 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι που άργάνωσε ή «Διάπλσις» χαιρετώ όλους, πλην του κ. Έξυπνακία, στον όποιον συνιστώ να μη κάνει πολύ τόν Έξυπνο, γιατί θα βυθή βρεγμένος.

— 272 —

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

— 273 —

ΜΑΚΑΡΙΟΙ οι πτωχοί τω πνεύματι και της επιδείξεως και άφρονες οι επιδεικνυόμενοι. (όπως ό 'Ελ Γκρέκο)

— 274 —

ΑΡΧΙΣΩ την κίνησι με την έκτελει του: ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ=Ζεμπλάς, ΙΝΑΙΑΝΙΚΟ ΦΤΕΡ=Γεωργίου, ΔΡΟΣΟΥΛΑ = Ξανθοπούλου. Τρέμετε όλοι—ες.

— 275 —

ΔΕΧΟΜΑΙ την φιλία όλων. Δεν θέλω ναχω κανένα έχθρό. Κάμψι Όμπλιγκαντώ, δέχομαι τη συμμαχία σου και με τούς συμμάχους σου.

— 276 —

ΑΡΧΙΣΩ την κίνησι με την έκτελει του: ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ=Ζεμπλάς, ΙΝΑΙΑΝΙΚΟ ΦΤΕΡ=Γεωργίου, ΔΡΟΣΟΥΛΑ = Ξανθοπούλου. Τρέμετε όλοι—ες.

— 277 —

ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ, πρόσχε τώρα που μπήκες στη στήλη των άγγελιών μη μάς τρελλάνης με τα μυστικά σου.

— 278 —

ΕΥΕΥΝΑΚΙΑ, που κατόνηρες, καλοήγες, 'Ελ Γκρέκο, συμ-

— 279 —

ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ, πρόσχε τώρα που μπήκες στη στήλη των άγγελιών μη μάς τρελλάνης με τα μυστικά σου.

— 280 —

ΕΥΕΥΝΑΚΙΑ, που κατόνηρες, καλοήγες, 'Ελ Γκρέκο, συμ-

ΟΛΥΜΠΟΝΙΚΗΣ

(Πρόεδρος Άναγεννήσεως)

— 273 —

ΥΨΕΥΔΩΝΥΜΟΜΑΧΟΙ -- σας, συμφέρον σας είναι να γίνετε μέλη του μεγάλου Συλλόγου που θα αναπτύξη την μεγαλύτερη δράσι στον κύκλο της στήλης μας. Ό Σύλλογος αυτός ιδρύθη από τούς δύο μεγάλους ψευδωνυμομάχους ΦΑΕΘΩΝΤΑ και ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΝ και έλαβε τό χαρακτηριστικό όνομα «ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΦΙΛΟΣ».

— 274 —

Επίσης εύχαριστώ όσους μου τηλεφώνησαν και έγιναν μέλη του Συλλόγου μου και τούς υποσώμα πλουσία δρσίσι και πολλές εκπλήξεις.

Ο ΠΡΑΚΤΩΡ 7 σας χαιρετά και σας υποσώμα να είναι φίλος στους φίλους και αδιάφορος στους έχθρους.

— 275 —

ΑΠΟΛΛΩΝ, με θέλεις συνεργάτη σου; ΠΡΑΚΤΩΡ 7

— 276 —

ΣΤΗΝ άγαπημένη μου «Διάπλσι», στο προσωπικό της, και σε όλα τα Διαπλάσσειδα, εύχομαι καλές γιορτές και εύτυχισμένο τόν καινούργιο χρόνο.

— 277 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι που άργάνωσε ή «Διάπλσις» χαιρετώ όλους, πλην του κ. Έξυπνακία, στον όποιον συνιστώ να μη κάνει πολύ τόν Έξυπνο, γιατί θα βυθή βρεγμένος.

— 278 —

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

— 279 —

ΜΑΚΑΡΙΟΙ οι πτωχοί τω πνεύματι και της επιδείξεως και άφρονες οι επιδεικνυόμενοι. (όπως ό 'Ελ Γκρέκο)

— 280 —

ΑΡΧΙΣΩ την κίνησι με την έκτελει του: ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ=Ζεμπλάς, ΙΝΑΙΑΝΙΚΟ ΦΤΕΡ=Γεωργίου, ΔΡΟΣΟΥΛΑ = Ξανθοπούλου. Τρέμετε όλοι—ες.

— 281 —

ΔΕΧΟΜΑΙ την φιλία όλων. Δεν θέλω ναχω κανένα έχθρό. Κάμψι Όμπλιγκαντώ, δέχομαι τη συμμαχία σου και με τούς συμμάχους σου.

— 282 —

ΑΡΧΙΣΩ την κίνησι με την έκτελει του: ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ=Ζεμπλάς, ΙΝΑΙΑΝΙΚΟ ΦΤΕΡ=Γεωργίου, ΔΡΟΣΟΥΛΑ = Ξανθοπούλου. Τρέμετε όλοι—ες.

— 283 —

ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ, πρόσχε τώρα που μπήκες στη στήλη των άγγελιών μη μάς τρελλάνης με τα μυστικά σου.

— 284 —

ΕΥΕΥΝΑΚΙΑ, που κατόνηρες, καλοήγες, 'Ελ Γκρέκο, συμ-

— 285 —

ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ, πρόσχε τώρα που μπήκες στη στήλη των άγγελιών μη μάς τρελλάνης με τα μυστικά σου.

— 286 —

ΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΥΧΕΣ